SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 49, П'ЯТНИЦЯ, 7 ГРУДНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 49, FRIDAY, DECEMBER 7, 2012 $1.00

СКУ відзначив своє 45-річчя

ОКВІЛ, Канада. – Понад 300 осіб узяли участь в урочистому бенкеті з нагоди 45-ліття Світового Конґресу Українців (СКУ), який відбувся 17 листопада в у Осередку „Спадщина" при Українській католицькій церкві св. Йосифа.

Державний міністер з питань фінансів Канади Тед Мензіс зачитав привітання від Прем'єр-міністра Канади Стівена Гарпера. Було висвітлено відеопривітання від колишнього президента Європейського парляменту Єжи Бузека.

Основну доповідь на вечорі виголосив головний спостерігач Міжнародної місії СКУ зі спостереження за парляментськими виборами в Україні 2012 року Посол Дерек Фрейзер, колишній Посол Канади в Україні. У виступі було наголошено на важливості продовження співпраці з Україною і українським народом.

Президент СКУ Євген Чолій у своєму слові зупинився на основних напрямних та успіхах СКУ (раніше Світовий Конґрес Вільних Українців) впродовж його 45-літньої діяльности.

Голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та другий заступник президента СКУ Орися Сушко, перший заступник президента СКУ та голова Европейського Конґресу Українців Ярослава Гортяні, генеральний секретар СКУ та голова Союзу Українських Організацій Австралії Стефан Романів та заступник президента Українського Конґресового Комітету Америки Андрій Футей також висловили привітання з цього приводу.

Павло Ґрод, президент Конґресу Українців Канади (КУК) та співголова Міжнародної місії СКУ зі спостереження за парляментськими виборами в Україні, висловив привітання від КУК та подякував усім, хто взяв участь у місії, а також тим, хто її фінансово підтримав.

Також було зачитано письмові привітання від Патріярха Української Греко-Католицької Церкви Святослава (Шевчука), Патріярха Української Православної Церкви Київського патріярхату Філарета, Об'єднаної опозиції „Батьківщина" – за підписом голови ради Арсенія Яценюка та керівника Центрального виборчого штабу Олександра Турчинова, політичної партії „Народна самооборона" – за підписом Юрія Луценка та партії „УДАР" – за підписом Віталія Кличка.

У всіх привітаннях було відзначено вагому працю СКУ в здобутті Україною незалежности, в її подальшому утвердженні, демократизації та евроінтеґрації, а також у захисті основних прав і свобод українців та в консолідації української спільноти в діяспорі. Були показані відеопривітання від українських громад світу.

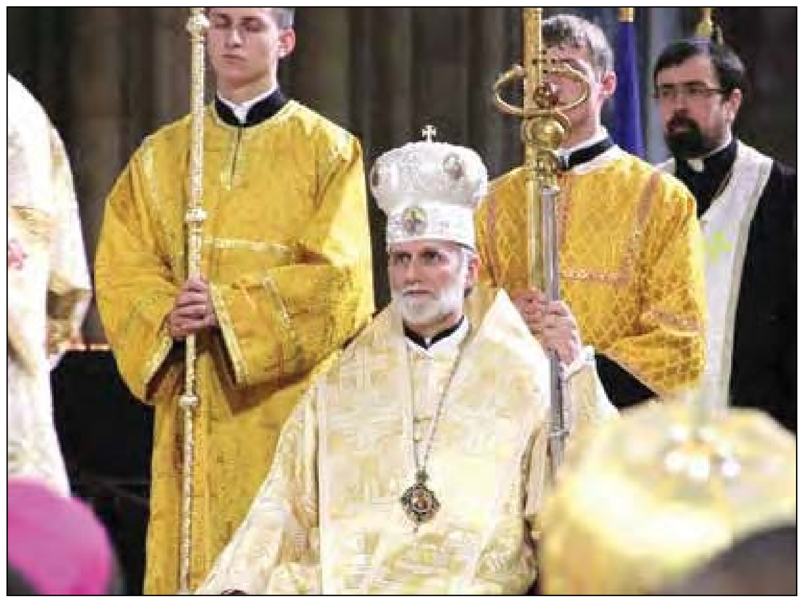
СКУ також відзначив своїх найбільших жертводавців: Кредитову Спілку „Будучність" (Канада), Українську Кредитову Спілку „Лимитед" (Канада), Українську Народну Касу „Дежарден" у Монреалі (Канада), Фундацію „Самопоміч" Українську Американську Федеральну Кредитову Спілку „Самопоміч" (США), Федеральну Кредитову Кооперативу „Самопоміч", Ню-Йорк (США), Федеральну Кредитову Кооперативу СУМА, Йонкерс (США), Фундацію „Спадщина" банку „Певність" (США), родину Темертеїв (Канада) та Товариство „Просвіта" ім. Тараса Шевченка у Монреалі (Канада).

СКУ

Учасники відзначення 45-річчя Світового Конґресу Українців. (Фото: СКУ)

У Парижі відбулася інтронізація Єпископа Бориса Ґудзяка

Єпископ Борис Ґудзяк під час інтронізації в соборі Паризької Богоматері (Нотр-Дам).

ПАРИЖ. – 2 грудня у соборі Паризької Богоматері відбулася інтронізація Владики Бориса Ґудзяка як Апостольського екзарха для українців греко-католиків у Франції, Бельгії, Голяндії, Люксембурзі та Швайцарії. Божественну Літургію очолив Верховний Архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви Святослав (Шевчук).

Участь у церемонії інтронізації взяли Архиєпископ Парижу Кардинал Андре Вент-Труа та кардинал Крістоф Шенборн. На урочистій Літургії співслужили єпископи та десятки священиків УГКЦ з різних країн світу, представники Католицької та Православних церков. Богослуження супроводжував хор Львівської духовної семінарії Святого Духу та Українського католицького університету „Стрітення".

Урочистості розпочались пішою ходою від головної церкви греко-католиків у Парижі – катедри св. Володимира, до собору Нотр-Дам.

У Париж на інтронізацію Єпископа Бориса з'їхалися паломники з України та усього світу. Собор Паризької Богоматері, який може умістити 3,000 осіб, був наповнений вщент.

Під час проповіді Патріярх Святослав наголосив на історичній важливості цього моменту, який переживає Українська Греко-Католицька Церква. Глава УГКЦ зазначив, що перед екзархатом сьогодні стоять великі виклики і завдання: „Ми повинні ділитися скарбом віри нашої Церкви-мучениці з сучасною людиною, яка живе у секуляризованому світі. Ми маємо показати світові молоде обличчя нашої Церкви з більш як тисячолітньою історією. У цьому екзархаті твориться особливий простір спілкування між Богом і людиною, у якому наша Церква покликана служити. Важливо, щоб цей простір перетворився на европейський інтелектуальний осередок нашої Церкви, де ми повинні ділитися вірою та надією з усіма людьми доброї волі".

Новий екзарх Борис подякував Патріярхові та Синодові Єпископів УГКЦ за довіру, благословення та підтримку, також дипломатам, підприємцям, спільноті Українського Католицького Університету та Львівської духовної семінарії, усім паломникам, які приїхали до Парижу з нагоди інтронізації: „Ми маємо велику відповідальність ділитися благодатями, якими Бог нас наділив, тому виходьмо з своїх зон комфорту і відкриваймося ближнім".

Прес-служба УКУ

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

„Велетень на глиняних ногах"

КИЇВ. — Кардинал Любомир Гузар закликає українців перестати боятися – і протистояти діям влади, бо чинна влада боїться більше, ніж населення. Про це він сказав 29 листопада, повідомила 3 грудня ініціятива „Першого грудня" і департамент інформації Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). Кардинал Л. Гузар переконаний, що зараз українці „мусять застановитися", в який спосіб відстоювати свої права". На його думку, Французька революція – це екстремальний випадок, який не дав ефективної розв'язки, а „більш природним та ефективним є еволюція". Л. Гузар вважає, що треба підготувати покоління людей, які „старатимуться сумлінно виконувати свої обов'язки", і водночас реаґувати на різні зловживання. „Мені здається, що в Україні є достатньо людей на будь-якому рівні, які могли б протистояти діям сьогоднішньої влади, але… вони бояться. І люди, які щиро хочуть змін на краще, мають допомогти іншим подолати страх". „Чинна влада уявляє собі, що вона є дуже-дуже потужна, що може все зробити. Гляньмо в історію… Мені видається, що сьогоднішня влада – це велетень на глиняних ногах. Чому влада так поводиться? Бо вона є в більшому страху, ніж населення", – заявив він. *(„Українська правда")*

Негода в Україні

КИЇВ. — У ніч з 3 на 4 грудня внаслідок несприятливої погоди в Україні без електрики залишилися 302 населених пункти в 14 областях України. 4 грудня, через сильні пориви вітру, мокрий сніг з дощем сталося знеструмлення 86 населених пунктів у Херсонській області, 43 – у Київській, 33 – у Дніпропетровській, 30 – у Полтавській, 29 – в Одеській, 25 – у Запорізькій, 12 – у Чернігівській, 11 – у Вінницькій області. У Миколаївській області знеструмлено вісім населених пунктів, у Житомирській та Луганській областях по шість населених пунктів, у Кіровоградській – п'ять, у Черкаській і Волинській областях знеструмлені по чотири населені пункти. Крім того, напередодні ввечорі в Луганську внаслідок погіршення погодних умов сталося відключення електропостачання у 1-ій Дитячій міській лікарні, де в реанімаційному відділенні під апаратом штучної вентиляції легенів перебувала дитина. За допомогою генератора на апарат було подано електроживлення та електропостачання лікарні було відновлено. На місці події працювала оперативна група Головного територіяльного управління в Луганській області. *(„Кореспондент")*

Помер письменник Іван Білик

КИЇВ. — Український письменник, історичний романіст, перекладач болгарської літератури Іван Білик помер в ніч на 27 листопада на 83 році життя. В останні роки письменник хворів, нічого не бачив і спілкувався з друзями лише по телефону. „Швидше за все, просто не прокинувся. Родичі знайшли його вранці. Зараз триває експертиза, тому не відомо, коли відбудеться похорон", – розповіли у київській організації Спілки письменників. І. Білик – автор 10 романів, зокрема сенсаційних українських історичних романів радянських часів – „Меч Арея" (1972) і „Похорон богів" (1986). Обидві книги відразу стали бестселерами. Втім, „Меч Арея" невдовзі заборонили за вказівкою ЦК Компартії України – за „неправильне трактування історії", вилучили з бібліотек, а нерозпродані примірники – з книгарень (встигли знищити 5,000 примірників з 65–тисячного накладу). Письменника примусили звільнитися з праці в редакції газети „Літературна Україна". Відтак три з половиною роки „носій" „Меча Арея" був безробітним і лише 1976 року вдалося влаштуватися в редакцію часопису „Всесвіт" як „секретар-друкарка", хоч, звісно, займався там І. Білик літературною справою. Письменника надовго позбавили права друкуватись, цькували в пресі. Але його книжка в СРСР поширювалася „з рук у руки", була перевидана за кордоном – у Канаді, Америці, Великій Британії, і дотепер витримала 15 перевидань. *(„Газета по-українськи")*

У Торонто помер о. д-р Мирон Стасів

ТОРОНТО. — 22 листопада після затяжної та тривалої боротьби з хворобою діябету, відійшов на 88 році життя у вічність о. д-р Мирон Стасів. Покійний був активним у діяльності Українського Народного Союзу – на пості секретаря Відділу, члена Головного Уряду. Десятки років був священослужителем у парафіях Торонто.

Св. п. о. д-р М. Стасів

У 1983 році був вибраний секретарем 49-го Відділу УНСоюзу в Торонто й на цьому пості залишився до 2011 року. В 1994 році о. М. Стасів був вибраний до Головного Уряду УНСоюзу на головного радного. В 1998 році був директором УНСоюзу для Канади й на тій позиції залишився до 2002 року.

Народився М. Стасів 5 березня 1925 року в Добрівлянах біля Стрия, в Західній Україні, у релігійно-патріотичній родині батьків Миколи і Параскевії (Криськів). Постійно був одним з найкращих учнів і завжди прагнув учитися та здобувати знання. Нагода цьому посприяла, коли відчув Боже покликання та продовжував богословське навчання в Римі, де був висвячений на священика 22 травня 1952 року. М. Стасів здобув три докторські наукові ступені.

У 1957 році був післаний до Саскачевану, де виконував працю священика. Згодом переїхав до Онтаріо, де, крім душпастирювання, викладав у Коледжі св. Михаїла Торонтського університету та в Університеті ім. св. Павла в Отаві. Починаючи з 1968 року, був священиком-помічником в Українському католицькому соборі Святої Покрови в Торонто, де 1987 року став парохом. Впродовж 40 років всеціло віддавався своїм душпастирським обов'язкам, розбудовуючи сильну та життєдійну парафію.

Призначний Єпископом Ізидором Борецьким генеральним вікарієм, о. М. Стасів гідно виконував свої обов'язки. Він також був капеляном і духовним провідником багатьох церковних і громадських організацій, включно з Спілкою Української Молоді (СУМ).

Протоієрей-мітрат Торонтської Єпархії Української Католицької Церкви о. М. Стасів твердо вірив у позитивну діяльність, де тільки для цього була можливість, й до такої діяльности заохочував своїх парафіян. У своїх проповідях він часто переповідав історію про священика з Арсу у Франції, св. Джона Віянея, котрий визначався позитивними діями для удосконалення своєї церкви. Глибока відданість і любов о. М. Стасева до своєї Української Католицької Церкви та України залишилася з ним до останніх днів його земного життя.

Св. п. о. д-р М. Стасів залишив у смутку брата Остапа, племінників Миколу та В'ячеслава, племінницю Галину з родинами, а також багато приятелів і парафіян в Торонто та інших околицях.

Парастас відправлено у суботу і неділю, 24-25 листопада, в соборі Святої Покрови в Торонто. Поминальна Служба Божа відбулася в понеділок, 26 листопада, а відтак похорон на місцевому цвинтарі Парк Лавн.

Замість цвітів на могилу можна складати датки на Служби Божі за упокій душі о. д-р М. Стасева або на Українську Католицьку Семінарію в Отаві.

Співчуття можна зложити на інтернеті: www.cardinalfuneralhomes.com

Українські дипломати відзначили річницю Голодомору

Яро Бігун

ВАШІНҐТОН. – Наталія Моцик, дружина Посла України в США Олександра Моцика, і Федеральний суддя США Богдан Футей 27 листопада запалили меморіяльний хрест з свічок на подвір'ї Посольства на вшанування пам'яті жертв Голодомору в Україні 1932-1933 років.

Серед промовців на церемонії були Посол О. Моцик, Б. Футей, директор Департаменту США у справах України, Молдови і Білорусі Бакстер Гант і голова Комітету українського Голодомору-геноциду Михайло Савків.

Благочинний Української православної катедри св. Андрія о. Володимир Стеляк виголосив молитву в пам'ять мільйонів жертв Голодомору. Після хвилини тиші було заспівано „Вічную пам'ять".

Запалення Свічок пам'яті біля Посольства України в США.

В УКРАЇНІ ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

До „Свободи" надійшли численні повідомлення про вшанування в Україні пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років. Окремі з них вміщено на цій сторінці.

ЛЬВІВ

Марта Осадца

24 листопада біля пам'ятника Тарасові Шевченкові відбулося віче, на якому були зачитані листи Митрополита Андрея Шептицького до світової спільноти про Голодомор. Був відслужений екуменічний Молебень за загиблими під час Голодомору. Після хвилини мовчання присутні засвітили сотні лямпадок.

У філармонії відбувся вечір-реквієм пам'яті жертв Голодомору, на якому Народна артистка України Ніна Матвієнко виконала „Панахиду за померлими з голоду" Євгена Станковича на вірші Дмитра Павличка.

20 листопада перед пам'ятником Т. Шевченкові львів'яни накрили „стіл голоду", на якому були страви українців у часи великого Голодомору: хліб з каштанів, жолуді з корою дуба, кропив'яний корж.

Лямпадки біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Львові. (Фото: Марта Осадца)

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Володимир Єфимов

24 листопада День пам'яті жертв сталінського Голодомору місцева влада проіґнорувала – ніяких офіційних заходів у місті не було. З'явилося лише дві згадки про 80-річчя Голодомору – невеличкий хрест з свічок на проспекті Карла Маркса і сумна хода 200 демонстрантів з прапорами Всеукраїнського об'єднання „Свобода" та запаленими свічками в руках. Останніх „охороняли" міліціонери, які пильно дивилися, щоб ніхто не вийшов за межі колони. Втім, усе минуло спокійно.

На телебаченні усі канали показували щось російське, зокрема російський кінофільм про співака Володимира Висоцького на каналі „Інтер", і програму російською мовою „Виграйте мільйон гривень" на каналі „1+1". Лише державний канал „УТ-1" показав у запису, як Президент Віктор Янукович та інші можновладці кладуть квіти до підніжжя пам'ятника жертвам Голодомору. Відразу після цього розпочався естрадний концерт латвійського композитора Раймонда Паулса з участю російської оркестри.

Хрест з свічок на проспекті Карла Маркса в Дніпропетровську. (Фото: Володимир Єфимов)

Пізніше я дізнався, що за межами міста, на Запорізькій шосейній дорозі, куди міський транспорт не ходить, голова обласної адміністрації Олександер Вілкул взяв участь у Панахиді біля пам'ятника жертвам політичних репресій. Туди прибули чиновники за рознарядкою місцевої влади.

ЧЕРКАСИ

Олександер Костирко

Черкасці, які вирішили вшанувати пам'ять мільйонів загиблих під час геноциду, зібрались на Театральній площі міста, де були запалені лямпадки, які розташували на площі у вигляді хреста.

Священики Української Православної Церкви Київського патріярхату, Української Греко-Католицької Церкви, Української Автокефальної Православної Церкви провели спільну молитву за жертв геноциду.

Черкасці запалили лямпадки на Театральній площі міста. (Фото: Олександер Костирко)

ЛОХВИЦЯ, Полтавська область

Генадій Шевченко

В ході Всеукраїнської акції „Запали свічку пам'яті" 24 листопада відбулося вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років та політичних репресій.

Організатор акції – місцевий правозахисник Олександер Панченко пригадав, як він 1989 року виступив з закликом через місцеві засоби масової інформації про збирання свідчень про жахливі події та наслідки Голодомору.

Виступив перед громадою новообраний народний депутат України Тарас Кутовий, який напередодні взяв участь у відкритті Меморіялу жертв Голодомору в селі Хитцях Лубенського району.

Скорботні заходи у Лохвиці закінчилися Панахидою та хвилиною мовчання у пам'ять про померлих від Голодомору-геноциду.

Вшанування пам'яті жертв Голодомору у Лохвиці.

ОСТРОГ, Рівненська область

Влада Гонгало

22 листопада у стінах Національного університету „Острозька академія" відбувся вечір духовної музики, присвячений пам'яті загиблих у роки Голодомору-геноциду.

Участь у ньому взяли ансамбль скрипалів, хори університету та „Благовість", солісти Андрій Осташ, Наталія Бендюк, Влада Гонгало,

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Уряд України – у відставці

КИЇВ. — Президент України Віктор Янукович своїм указом прийняв відставку Миколи Азарова і очолюваного ним уряду. Указ, який набирає чинности з моменту опублікування, розміщено 3 грудня на офіційному веб-сайті Президента. Минулого тижня М. Азаров, який був першим у виборчому списку у Партії Реґіонів (ПР) на парляментських виборах 28 жовтня, написав заяву про звільнення з посади голови уряду у зв'язку з обранням до Верховної Ради (ВР). Водночас Президент доручив Кабінетові міністрів продовжувати виконувати свої повноваження до початку роботи нового уряду. Згідно з Конституцією України, відставка прем'єра автоматично означає відставку цілого уряду. Тож відтепер і до затвердження кандидатури нового прем'єр-міністра всі урядовці на чолі з М. Азаровом будуть виконувачами обов'язків. Перше засідання новообраного парляменту відбудеться 12 грудня. За словами голови Верховної Ради Володимира Литвина, призначення нового прем'єр-міністра та уряду відбудеться вже 13-14 грудня. Минулого тижня ПР заявила, що всі представники партії, обрані до ВР, складуть свої повноваження в уряді. Серед перших про відставку з посади віце-прем'єра заявив Сергій Тігіпко. На посаду прем'єр-міністра України розглядаються кандидатури нинішнього голови уряду М. Азарова і голови Національного банку Сергія Арбузова. Про це провідник фракції Партії Реґіонів Олександер Єфремов заявив на прес-конференції в Києві. „Є кандидатури, крім М. Азарова. Але хто буде запропонований – не виключаю, що нині діючий прем'єр", – сказав О. Єфремов. Провідник фракції ПР підкреслив, що сьогоднішня відставка членів уряду зумовлена лише юридичними нюансами.*(БІ-БІ-Сі)*

Українці не хочуть до Митного союзу

КИЇВ. — Минулого тижня українські політики розгорнули публічну дискусію щодо того, у яке економічне об'єднання варто рухатися Україні. Одна з пропозицій – вступити до Митного союзу з Росією. Опоненти ж кажуть, що це – питання поза законом, оскільки законодавчо визначена европейська перспектива України. В Европі заявляють, що не ратифікують угоду про асоціяцію з ЕС, якщо Україна вступить до Митного союзу з Росією. У зв'язку з цим, „Голос Америки" звернувся з запитанням до своєї авдиторії, що краще для України – Митний союз чи угода про Асоціяцію з ЕС? Лише 7 відс. з тих, хто проголосував на веб-сайті, вважають, що Україна повинна приєднатися до Митного союзу. Переважна більшість – 91 відс. опитуваних підтримують угоду про асоціяцію з Европейським союзом. 2 відс. не змогли визначитися з відповіддю. *(„Голос Америки")*

Україна байдужа до світового українства

ЛЬВІВ. — 20 млн. українців, у тому числі і трудових міґрантів з України, проживають за кордоном. Найбільше українців, за різними даними, виїхали в Італію, Німеччину і Росію. Попри велику кількість українців у світі, держава їх не підтримує, зазначила керівник Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою Національного університету „Львівська політехніка" Ірина Ключковська. Це єдиний в Україні інститут, який рівно 20 років співпрацює з українською діяспорою, без жодного державного фінансування. Інститут створений за ініціятиви відомої письменниці, політв'язня радянських таборів Ірини Калинець. Тоді спраглі за батьківщиною українці з діяспори почали активно приїжджати в Україну, налагоджували співпрацю. Але чи за цей час українське суспільство зрозуміло свою діяспору? Не має зараз українська діяспора потужної підтримки з боку держави, яка має одну з найбільших діяспор у світі!. Водночас і українське суспільство не готове сприймати українську діяспору позитивно, як демографічний, інтелектуальний, культурний, економічний, політичний ресурси держави поза її межами. (*Радіо „Свобода"*)

АМЕРИКА І СВІТ

Проголосували за скасування „Green Card"

ВАШІНҐТОН. – У Палаті Представників США проголосували за скасування щорічної іміґраційної візової льотерії та передання цих іміґраційних віз чужоземним студентам, які отримують в США ступені вище бакалавра з природничих, точних і технічних наук. „Прийняття законопроєкту 245 голосами проти 139 стало першою перевіркою для пляну Республіканської партії поступово розібратися з іміґрацією, й хоча законопроєкт пройшов, протидія демократів свідчить про те, що цьому плянові ще доведеться зіткнутися з серйозними перешкодами", – відзначає „Washington Times". Головним арґументом на користь законопроєкту було те, що він полегшить одержання „Green Card" студентами, які вивчають природничі науки, технології та інженерну справу. Голова Юридичного комітету Палати Представників США Ламар Сміт, який створив законопроєкт, вважає, що візова льотерія заохочує шахрайство. Демократи стверджують, що вони мають намір прийняти законопроєкт, за яким буде леґалізовано більшість нелеґальних іміґрантів в США і змінена система леґальної іміґрації. У свою чергу, Джон Бейнер, речник Палати Представників, заявив про те, що конґресмени мають намір просуватися в цьому питанні поетапно. Льотерія припускає випадкове видання іміґраційних віз. Кожен рік на 55 тис. віз за цією програмою претендують мільйони осіб. У 2011 році учасниками льотереї „Green Card" стало 8 млн. осіб, у тому числі 853 тис. громадян України. *(„Кореспондент")*

Посол Сербії вчинив самогубство

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Посол Сербії в НАТО Браніслав Мілінкович загинув, стрибнувши з даху автопаркування поблизу летовища у Брюселі, столиці Бельгії, повідомили 5 грудня місцеві засоби масової інформації. Міністерство закордонних справ Сербії підтвердило, що 52-річний дипломат загинув, проте не розкриває подробиць. За повідомленнями, він стрибнув з даху 4 грудня пізно увечорі на очах у сербських чиновників, які прибули до Брюселю на зустріч міністрів закордонних справ Европейського союзу. Сербія не є членом ЕС. На місце події викликали швидку допомогу, проте врятувати життя Б. Мілінковичеві не вдалось. Генеральний секретар НАТО Андерс Фоґ Расмусен заявив, що він „глибоко засмучений" новиною. Б. Мілінкович раніше був Послом Сербії при Організація безпеки і співробітництва Европи в Австрії. *(Бі-Бі-Сі)*

Конференція, присвячена Україні

ВАШІНҐТОН. — У Вашінґтоні 30 листопада-1 грудня відбулася дводенна міжнародна конференція, присвячена Україні, – „Лідерство у ґльобальному світі". В перший день конференції делеґати говорили про політичну ситуацію в країні, миротворчі зусилля України та її економічне співробітництво з США. Її організатори – Фундація „Україна-США" та Бізнес-рада „США-Україна". Після привітальних промов президента Фундації Україна-США Надії МакКонел та Посла України в США Олександра Моцика конференція відкрилася виступом українського Міністра закордонних справ Костянтина Грищенка. Він запевнив присутніх, що висліди виборів в Україні відобразили волю народу, а більшість членів нового парляменту дотримується проевропейських поглядів. Також міністер нагадав, що український уряд дотримався своїх зобов'язань щодо вивезення високозбагаченого урану, а українські вояки беруть участь в майже усіх миротворчих акціях ООН та Европейського союзу. „Україна підтримує зусилля США у боротьбі з міжнародним тероризмом, організованою злочинністю, торгівлею людьми та іншими ґльобальними викликами", – заявив міністер. Але К. Грищенко визнав, що економічні стосунки з США не є настільки ж успішними: „На мій погляд, економічне співробітництво між нашими країнами все ще позаду політичного компоненту. Ґльобальна економічна криза суттєво відбилася на двосторонній торгівлі. США посідають лише 10-те місце за кількістю чужоземних інвестицій в Україну. Товарообіг між Україною та США між січнем та вереснем цього року впав на 5.3 відс." *(„Голос Америки")*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Чи прокинеться у В. Януковича історична пам'ять?

Аскольд Лозинський

7 листопада українсько-американська громада північно-східньої частини Сполучених Штатів провела своє щорічне вшанування жертв Голодомору-геноциду в Україні 1932-1933 років ходою, яка розтягнулася на вулиці Ню-Йорку майже на 50 бльоків, починаючи від Української католицької церкви св. Юра і до собору св. Патрика на 51-й вулиці і П'ятій евеню. Там відбулися екуменічні православно-греко-католицькі реквієм Панахида за душі жертв і пам'ятна програма, що складалася з декількох промов і заяв.

Подібна програма здійснюється вже майже протягом 20 років, відколи відбулася вперше, за ініціятивою Українського Конґресового Комітету Америки і завдяки зусиллям Єпископа Української Католицької Церкви Василя Лостена, за участю тодішнього Єпископа Української Православної Церкви США Антонія.

Старший радник з европейських питань в Постійному Представництві США в Організації Об'єднаних Націй Вілям Поп зачитав заяву Білого Дому, у якій сказано: „Ми шануємо пам'ять про мільйони людей, які втратили своє життя під час цієї штучно створеної катастрофи, в якій з українських господарств було вилучено всю худобу і сільськогосподарську продукцію – у навмисній спробі зламати волю українського народу. Це данина мужності і стійкості українського народу, що навіть перед обличчям цієї жорстокости він не відмовляється від своїх прагнень до гідности, загальновизнаних прав і суверенітету".

Відповідно до політики Президента Барака Обами „перезавантаження" з Росією, заява була ні особливо глибокою, ні жорсткою. Слово „геноцид" не було в ній вимовлено. Росія не згадувалася...

Однак, позиція уряду США була врятована аналітичною, глибоко співчутливою і однозначною щодо вшануванням жертв промовою сенатора-демократа Ню-Йорку Чарльза Шумера.

Коли Посол України в США Олександр Моцик підійшов до трибуни, очікування не були високі. Врешті-решт, він перебував у ролі представника Президента України Віктора Януковича, який відступив назад у питаннях, що стосуються української ідентичности та духовности. Що ж, незважаючи на низькі сподівання, Послові все ж вдалося розвіяти наші сумніви: він мужньо почав формулювати свої особисті міркування, один раз уживши навіть термін „Голодомор-геноцид", але в більшості називав Голодомор трагедією. Хоч і обійшовся без будь-яких посилань на свого Президента. На той час, коли він підійшов до узагальнення свого виступу, стало зрозуміло, що ніякої заяви від президента В. Януковича не було, і Посол О. Моцик був не в змозі компенсувати це упущення.

Боротьба Віктора Януковича з Голодомором почалася з його ганебного виступу перед Парляментською асамблеєю Ради Европи у Страсбурзі 27 квітня 2010 року, де він сказав: „Голодомор був в Україні, Росії, Білорусії та Казахстані. Це було результатом тоталітарного сталінського режиму. Але було б неправильно і несправедливо, щоб визнати Голодомор актом геноциду проти одного народу... Це була спільна трагедія для всіх людей, які жили на території колишнього Радянського Союзу".

Від того моменту В. Янукович і його люди зробили дуже мало для збільшення обізнаности світу про Голодомор – як в Україні, так і в рамках міжнародного співтовариства.

Наприклад, Постійне Представництво України при Організації Об'єднаних Націй з тих пір спонсорує щорічні і чим раз слабші конференції в ООН, роблячи акцент на нестачі харчів, з якою зустрічається багато країн, а не на темі безпосереднього вшанування жертв українського Голодомору як геноциду українського народу, як це робилося в минулому.

Деякі чужоземні високопоставлені особи, що відвідують Україну, які вважають за необхідність віддати данину пам'яті жертв Голодомору біля меморіялу в Києві, роблять це часто без супроводу Президента України.

Чимало політичних експертів вважає, що зневага В. Януковича до теми Голодомору суперечить українському законодавству з цього питання, яке на папері залишається чинним. Отже, В. Янукович в черговий раз нехтує законами України. Втім, це ледве чи найбільший його недолік.

Більш важливо те, що він не є тепер і вже не буде ніколи Президентом українського народу, хоча і є визнаний Президентом України.

Мій американський товариш, відвідуючи Україну в минулому році, сказав мені: „Здається, що ті, в українському уряді, просто не дбають про свій народ". Воно так і є. В Янукович просто не дбає про український народ, і не відчуває його болю.

Ню-Йорк

Київський патріярхат – за українську державність

НОРТ-РОЯЛТОН, Огайо. – Інтерв'ю з Патріярхом Київським і всієї Руси-України Української Православної Церкви Київського патріярхату Філаретом, який 4 листопада перебував на урочистостях з нагоди 60-річчя Української православної церкви св. Трійці Київського патріярхату мав Петро Твардовський. Нижче вміщено частину запису цієї розмови, переданої у радіопрограмі „Україна" 11 листопада в Клівленді.

– Цього року минає 20 років від створення Київського патріярхату. Ви були безпосередньо причетні до цієї важливої події в історії Української Православної Церкви. Як змінився за ці роки Київський патріярхат і чи є надія на його об'єднання з Українською Автокефальною Православною Церквою?

– За 20 років Київський патріярхат збільшився у чотири рази. Якщо в 1992 році було 1,200 парафій, то сьогодні маємо 4,500 парафій. Хоча Московський патріярхат має в Україні 11 тис. парафій, ми маємо більше віруючих, ніж Московський патріярхат. У нас 15 млн. віруючих, а в них тільки 9.5 млн. віруючих. Отже, можна бачити, як зростає Київський патріярхат. Ми маємо три духовних академії – Київську, Львівську і Волинську, Івано-Франківський богословський інститут, богословський факультет при Чернівецькому університеті, Рівненську духовну семінарію, 50 монастирів, понад 40 єпископів, 35 єпархій. Тобто Київський патріярхат є найбільшою Церквою в Україні.

Щодо об'єднання з Українською Автокефальною Православною Церквою, то ми тричі приходили до такого стану, що треба об'єднуватися, але керівництво автокефальної Церкви ставило такі умови, з якими Київський патріярхат не міг погодитися. Головною умовою було те, щоб я зрікся, відійшов і не керував Церквою. Тому з ними недоцільно вже далі вести переговори, бо вони залежні від Москви.

Але з Українською Православною Церквою Московського патріярхату ми, можливо, об'єднаємось, бо Москва хоче зараз позбавити цю Церкву самостійности і незалежности та безпосередньо підпорядкувати її Московському Патріярхові Кирилові, який надто часто тепер їздить в Україну. Єпископат, духовенство і віруючі Української Православної Церкви Московського патріярхату відчули це. Багато віруючих заявляють, що вони вважали себе належними до української Церкви, але Патріярх Кирило говорить, що вони належать до російської Церкви, а вони цього не хочуть. Духовенство і єпископат у такому ж настрої. Але наша надія, насамперед, на Бога, хоча й на нашу діяльність ми теж маємо надію.

– Ви добре співпрацювали з попереднім Патріярхом Української Греко-Католицької Церкви Любомиром Гузарем. А чи продовжується така

(Закінчення на стор. 16)

В Австралії відзначили річницю Голодомору

Відзначення сумної річниці в Катедрі свв. апостолів Петра і Павла в Мельбурні.

МЕЛЬБУРН, Австралія. – 25 листопада в усіх церквах Австралії була відслужена Панахида в пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні.

Відзначення сумної річниці відбулося в Катедрі свв. апостолів Петра і Павла в Мельбурні. Таня Волинець, яка пережила Голодомор, брала участь у ньому та була представницею всіх тих, які пережили Голодомор та живуть в Австралії.

В Австралії перебуває Юрій Луговий, режисер фільму „Окрадена земля", який був висвітлений у різних громадах, де проведено публічні дискусії на тему Голодомору.

26 листопада сенатор Федерального парляменту Катерина Білик та голова Союзу Українських організацій Австралії (СУОА) Стефан Романів мали зустріч з членами Федерального парляменту з питання Голодомору. Був висвітлений документальний фільм та відбулася дискусія.

28 листопада міністер плянування Мет'ю Ґай разом з управою СУОА та українською громадою Вікторії були господарями зустрічі у Вікторіянському парляменті, де був висвітлений документальний фільм про Голодомор, а відтак Ю. Луговий відповідав на запитання.

У Федеральному сенаті та у Вікторіянському парляменті були оголошені резолюції в справі Голодомору.

23 листопада відійшов у вічність Віктор Ткач, який пережив Голодомор та був раніше головним промовцем з цього питання.

Управа СУОА

Острог...

(Закінчення зі стор. 3)

дует Олесі Ткаченко та Василя Махлюка.

Завершився вечір виступом хору академії та студентського народного театру „Бриз", які виконали уривок з вистави „Чотири вінки пам'яті" (за спогадами Олекси Стефановича про Голодомор).

23 листопада відбулася загальна хвилина мовчання, а також Поминальне Богослужіння у храмі преподобного Федора Острозького.

Ансамбль скрипалів виступає в Острозькій академії. (Фото: Аліса Гордійчук)

ОДЕСА

Сергій Горицвіт

23 листопада біля консульства Російської Федерації обласна організація Всеукраїнського об'єднання „Свобода" провела віче під гаслом „Москва, покайся!". Це був виклик Росії, що вважає себе спадкоємницею комуністичної імперії. Учасники віча передали представникові консульства лист з переліком арґументованих вимог, зокрема щодо визнанння Голодомору геноцидом української нації.

Провідник обласної організації „Свобода" Павло Кириленко та інші промовці засудили замовчування Москвою факту Голодомору, що рівноцінне виправданню злодіянь більшовицького режиму.

Водночас вони висловили солідарність з російськими опозиційними силами, які протестують проти правлячого диктаторського режиму, зокрема членів новоствореної партії „Нова сила", які першими в Росії відзначили День Голодомору.

50 активістів увечорі 24 листопада прийшли з запаленими свічками на Луб'янську площу Москви і поклали квіти до Соловецького каменя в пам'ять жертв Голодомору.

Активісти одеської „Свободи" під час віча в Одесі біля консульства Російської Федерації. (Фото: Сергій Горицвіт)

Уточнення

Як з'ясувала у листі до редакції Люба Федущак з Канади, автором статті „Хор „Дніпро" вшанував Миколу Лисенка", надрукованої в „Свободі" 9 листопада, була Галя Котович.

АМЕРИКА І СВІТ

Росія головуватиме в „G20"

МОСКВА.— Головною темою російського головування в „Групі двадцяти"(G20) названі питання інвестицій, джерел інвестицій та економічного зростання в умовах нестабільности економіки. Другою темою – питання про управління державним боргом. Президент Росії Володимир Путін 1 грудня заявив, що Росія має намір забезпечити спадкоємність порядку денного в „G20", але запропонує свої підходи. „Група двадцяти" – неформальний форум найбільших економік світу. У сукупності країни „Групи двадцяти" представляють 90 відс. світового Валового внутрішнього продукту (ВВП) і 80 відс. світової торгівлі. Рішення про організацію міжнародного форуму „Групи двадцяти" було прийнято на зустрічі міністрів фінансів і голів центральних банків країн „Групи семи" у Вашінґтоні 25 вересня 1999 року. Наразі статус постійного члена Групи 20 мають 19 країн і Европейський союз (ЕС). До складу „двадцятки" крім Росії входять Арґентина, Австралія, Бразилія, Великобританія, Німеччина, Індія, Індонезія, Італія, Канада, Китай, Мехіко, Савдійська Арабія, США, Туреччина, Франція, Південно-Африканська Республіка, Південна Корея й Японія. Традиційно в зустрічах провідників G20 беруть участь її постійні члени, п'ять запрошених країн і міжнародні організації. ЕС представлений головою Европейської комісії та головою Европейської ради. *(„Кореспондент")*

Україні шкодить корупція

ВАШІНҐТОН. — У рейтінґу за рівнем верховенства права Україна – 87-ма з 97 країн, про це свідчать результати представленого 28 листопада у Вашінґтоні Індексу за 2012 рік Проєктом світової юстиції – неурядової організації, мета якої полягає у просуванні верховенства права для розвитку спільноти можливостей та рівности в світі. У доповіді зазначається, що Україна отримала свою 87-му позицію через політичне втручання уряду, безкарність та корупцію. „Урядові установи неефективні у дотриманні виконання законів, а суди, хоча й доступні, – неефективні та корумповані. З іншого боку, країна отримує досить високу оцінку у захисті базових громадянських свобод, таких як свобода релігії, і є відносно безпечною від злочинів. Права власности – слабкі", – написано в доповіді щодо України. Індекс оцінює країни за показниками у восьми сферах, що мають вплив на стан верховенства права. Серед них – межі повноважень центральної влади, корупція, безпека, фундаментальні права, відкритість уряду, реґуляторне середовище, цивільна та кримінальна юстиція. Доповідь створюється на підставі опитування 97 тис. громадян в 97 країнах, а також понад 5,000 експертів. *(УНІАН)*

СКУ закликав звільнити Ю. Луценка

ТОРОНТО. — 26 листопада Президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій закликав міжнародну спільноту вимагати від владних структур України негайного звільнення провідника опозиції Юрія Луценка. Такий заклик пов'язаний з прийняттям 19 листопада 2012 року рішення п'ятичленної колеґії Великої палати Европейського суду з прав людини відхилити клопотання владних структур України про перегляд одностайного рішення Суду в справі Луценка проти України, винесеного 3 липня 2012 року. У цьому, тепер остаточному та зобов'язуючому для України рішенні, Суд явно описав порушення владних структур України стосовно їхніх юридичних зобов'язань щодо Европейської конвенції з прав людини, яка була ратифікована Україною в 1997 році. Копію цього листа Президент СКУ Є. Чолій надіслав до Президента України Віктора Януковича. СКУ є міжнародною координаційною надбудовою українських громад у діяспорі, що представляє інтереси понад 20 млн. українців. СКУ об'єднує в своєму складі українські організації з 33 країн та підтримує зв'язки з українцями ще 14 країн. Заснований у 1967 році як неприбуткова організація, у 2003 році СКУ був визнаний як неурядова організація з спеціяльним консультативним статусом Економічною та соціяльною радою Організації Об'єднаних Націй. *(Світовий Конґрес Українців)*

Навіщо режимові референдум?

6 листопада Верховна Рада ухвалила закон „Про всеукраїнський референдум", а 27 листопада Президент Віктор Янукович підписав цей вельми сумнівний документ, не зваживши на протести ні в самому парляменті, ні поза ним, в суспільних верствах. Мовляв, текст закону не дає жодних підстав для сумнівів. Це правда, на словах – все гладенько: закон передбачає, що всеукраїнський референдум є однією з форм безпосередньої демократії, способом здійснення влади безпосередньо українським народом, що полягає у прийнятті громадянами України рішень з питань загальнодержавного значення шляхом таємного голосування. То ніби в чому ж тут сумніватися?

Таки є в чому. Закон говорить: суб'єктом ініціювання всеукраїнського референдуму є український народ, а суб'єктом призначення референдуму – Президент України та Верховна Рада. Референдум проголошується на вимогу не менше трьох мільйонів громадян України з правом голосу, за умови, що їхні підписи зібрано не менше, як у двох третинах областей, і не менше, як по 100 тис. підписів у кожній області.

Проте якщо взяти до уваги, що влада „реґіоналів" дня не годна прожити, не маніпулюючи „безпосередньою демократією", то зібрати потрібну кількість в областях, якими вони самі й керують, буде ще легше, ніж перемогти в парляментських виборах. Тобто, на ділі одна політична сила – Партія Реґіонів, від п'ят до голови скомпрометована перед суспільством виборчими фальсифікаціями і щоденними зловживаннями владою, буде вирішувати „питання загальнодержавного значення".

І довго чекати не довелося: небезвідомий Віктор Медведчук, український кум російського президента Володимира Путіна, вже заявив, що „перший референдум повинен бути проведений з питання вступу України до Митного союзу з Росією". На це Арсеній Яценюк, один з провідників об'єднаної опозиції, зазначив, що втягнення України до Митного союзу, в якому вона неминуче доконає свою національну економіку, й було головною метою закону про референдум.

Але, мабуть, не тільки це. Наприклад, колишній Перший заступник Секретаря Ради національної безпеки і оборони Степан Гавриш вважає, що закон про референдум дасть В. Януковичеві можливість одержати абсолютну владу: „Президент отримає інструменти, які не передбачені Конституцією. Закон не тільки руйнує Конституцію, породжуючи цілу низку нових норм, але й виступає як конституційний сурогат і дає Президентові новий важіль управління всією державною системою. Йдеться про форму особистої політичної диктатури, яка встановлюється шляхом проведення референдумів. Верховна Рада втратить свої єдині в системі влади законодавчі функції, ці функції передаються у якийсь невизначений простір. Мета усієї цієї політтехнології – забезпечити В. Януковичеві обрання на другий президентський термін".

Отож тепер стає абсолютно ясно, чому „реґіонали"так нахабно фальсифікували недавні парляментські вибори і чому сьогодні всі сили і засоби кинули на те, аби створити у Верховній Раді однопартійну депутатську більшість.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Українська преса подає голос з облоги

Сергій Горицвіт

Три роки тому патріотична громадськість провела у Харкові академію, на якій проголосила ідею відзначати 12 листопада День україномовної преси. Адже саме цього дня, 1905 року в Лубнах, попри майже 40-річну заборону на друкування українською мовою, вийшло перше число газети „Хлібороб". Головним редактором її був Володимир Шемет — видатний громадсько-політичний діяч й український державник.

Перша на Наддніпрянщині газета „Хлібороб" почала виходити без офіційного дозволу, за гроші української громади. Поки газету закрили, вийшло п'ять чисел накладом по 5,000 примірників. Слідом за цією першою ластівкою у Полтаві з'явилася газета „Рідний край" під орудою Григорія Маркевича. У Києві з ініціятиви Євгена Чикаленка побачила світ „Громадська думка". Коли її закрили, вона відродилася під назвою „Рада". А ще з'явилися часопис для дітей „Молода Україна", сатирично-гумористичний журнал „Шершень", літературно-науковий щомісячник „Нова громада".

Головне завданням тодішньої преси, за словами письменника і громадського діяча Бориса Грінченка, полягало у тому, щоб „бути українською не лише мовою, а й змістом". Ті події історії залишаються повчальними і актуальними й сьогодні, коли україномовна преса за більш ніж 20 років незалежности все ще перебуває на початковому етапі становлення, а її частка серед друкованих видань – мізерна.

Це констатували й харків'яни на своєму зібранні. У своїх виступах Владислав Проненко, Юрій Хомайко, Едуард Зуб, Микола Шемет (нащадок славнозвісного роду Шеметів, співголова громадського об'єднання „Шемети") наголосили на проблемі, яка актуальна тепер, як і 100 років тому. Було зазначено, що наразі в Україні державною мовою друкується лише 30 відс. газет, переважна більшість яких є районними виданнями, що повністю залежать від влади, а журналів – лише 10 відс. від загальної кількости.

Учасники академії звернулися до Президента України з пропозицією проголосити 12 листопада Днем україномовної преси. Але відповіді не отримали. Тоді Харків, не очікуючи дозволу згори, став щорічно відзначати День україномовної преси, залучаючи все більше однодумців зі сходу й півдня України.

Минулого року від імені Координаційної ради з питань захисту української мови при Київській міській організації товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса Вікторові Януковичеві нагадали про встановлення Дня україномовної преси. Звернення до нього підписали Олександер Пономарів, Олесь Доній, Михайло Слабошпицький, Володимир Панченко, Іван Ющук, Тарас Марусик, Микола Закалюжний, Юрій Гнаткевич, Ірина Фаріон та інші.

Але президент продовжує іґнорувати громадську ініціятиву. Тим часом влада Харкова почала наступ на українські патріотичні організації. Позбавлені власних приміщень обласна організація Українського фонду культури, Конґрес української інтеліґенції, ліквідовано український культурний центр „Юність", знищені україномовні газети „Вечірній Харків", „Слобідський край", часопис „Березіль", книгарні „Кобзар", „Книжковий світ", „Академічна книга", „Поезія". Наприкінці минулого року було вчинено збройний напад на приміщення обласного об'єднання Товариства „Просвіта" ім. Тараса Шевченка: спалено документацію, бібліотеку, пошкоджено оргтехніку.

Торік харківська влада провела спецоперацію проти товариства „Спадщина". Понад 50 нападників у супроводі міліції захопили бюро цього культурно-освітнього центру, викинули на вулицю комп'ютерну техніку, архівні фонди, унікальне бібліотечне зібрання видань, історичні архіви та інше громадське майно. Суди на захист потерпілих не стали. Спілка Української Молоді, єдині у місті недержавні курси української мови, студії для дітей, громадська бібліотека, кобзарська майстерня, оргкомітет Міжнародного фестивалю

(Закінчення на стор. 9)

Пікет захисників „Спадщини" перед приміщенням апеляційного суду в Харкові. (Фото: khpg.org.ua)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Сучасне „видибальство" Москви

Понад 1,000 років тому, коли в Києві прийняли християнство, то дерев'яного ідола Перуна скинули в Дніпро, і він поплив до Чорного моря. Але його шанувальники йшли берегом і волали: „Видибай! Видибай!", тобто виринай. І він виринув на тому місці, де тепер стоїть Видубецький монастир. Але час поклоніння ідолові закінчився.

Варто пригадати цю історію тим, хто тепер займаються отаким „видибальством" і хоче відродити ідолів комуністичного режиму – Володимира Леніна, Йосифа Сталіна, Фелікса Дзержинського та інших.

Цього хочуть Володимир Путін і Дмитро Медведєв в Росії, Віктор Янукович в Україні. Але українці не повинні забути про сумне і злочинне минуле.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мінесота

Нова книжка про Василя Симоненка

„Оводи Василя Симоненка" – так називається книга спогадів і роздумів про творчість видатного українського письменника Василя Симоненка. Її написав черкаський журналіст Микола Сніжко, який на початку 1960-их років працював з поетом у редакції газети „Молодь Черкащини" і добре його знав.

У книзі вміщено також художній твір „Час пік або Балада про щастя", присвячений В. Симоненкові. Книга дістала схвальний відгук у Черкаській організації Національної спілки письменників України.

Книгу вже складено на комп'ютері, але грошей на її видання автор, інвалід Другої світової війни, не має. Він отримує допомоги 2,400 грн. (близько 240 дол.), яких ледве вистачає на ліки і прожиття, тому має надію на спонзорів, які підтримають видання про славного поета. Можливо, хтось з добродіїв передплатить М. Сніжкові тижневик „Свобода", який він дуже хоче читати. Його адреса: Микола Сніжко, вул. Толстого, 20, кв. 32, Черкаси 18016, Ukraine.

Віра Оберемок,
письменниця
Русалівка, Черкаська область

Ми повторимо Різдвяну ходу

Минулого року учні Сімферопольської української школи-гімназії прийшли до центру міста Різдвяною ходою з святковими прикрасами, які вони виготовили самі за технологією львівських майстрів. Хлопці випилювали деталі, виготовляли каркаси, дівчата обшивали1578 їх тканиною, наклеювали образи. З колядою пішли також і вчителі.

Люди запрошували колядників до своїх жител, були зворушені, навіть плакали. Ця подія так сподобалася мешканцям міста, що міська рада попросила і цього року повторити Різдвяну ходу гімназистів. Маємо надію, що таке святкування Різдва стане у Сімферополі традицією.

Українську школу-гімназію було створено після численних звернень міської громади у вищі органи влади України. Для цього місто виділило частину приміщення старої церкви та купило 38 стільців. Але вже у перший рік до гімназії за результатами конкурсного набору було прийнято 379 учнів. З того часу школа подолала головні проблеми, отримала нове приміщення, вдалося здійснити унікальний архітектурний та педагогічний проєкт.

Наталія Руденко,
директор гімназії, Симферопіль

Різдвяна хода учнів Симферопольської гімназії.

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Не забуваймо настанов Івана Огієнка

Обкладинка книги Івана Огієнка (Митрополита Іларіона).

29 жовтня я відвідав Київ, де мене зустрів проф. Микола Тимошик. Перших два дні я перебував у його домі, де мав нагоду попрацювати в його бібліотеці, а потім переїхав до готелю при Свято-Михайлівському соборі.

Побачити Україну для мене було надзвичайно важливо, бо в Україні народився проф. Іван Огієнко (Митрополит Іларіон), де минуло його голодне і холодне дитинство, де він студіював, працював, а тоді був змушений Україну покинути, але до останнього подиху її любив і нею журився. Мені вдалося поїхати до Кам'янця-Подільського, відчути там його дух в університеті, де він був ректором.

Проф. М. Тимошик зробив мені приємну несподіванку, вручивши мені книгу Митрополита Іларіона „Містечко Брусилів та його околиці", що побачила світ у Видавництві „Запізніле вороття" у Києві за сприяння президента Національного олімпійського комітету, олімпійського чемпіона, Героя України Сергія Бубки.

У передмові М. Тимошик розповів, як юний І. Огієнко витинав, а тоді клеїв до зошита всі свої статті, котрі висилав до преси. Це було в 1913 році. Десь зошит зник, навіть сам І. Огієнко про нього забув.

П'ять років тому дослідники з наукових бібліотек Києва та Дніпропетровська розпочали пошук оригіналів творів І. Огієнка в колишніх спецфондах. Публікація російською мовою історичного нарису І. Огієнка про Брусилів розпочалася на сторінках новітньої газети „Радомишль" в січні 1913 року і продовжувалася у різних газетах.

Вже на початковому етапі навчання в університеті св. Володимира в 1906 році за І. Огієнком утвердилася репутація „українофіла і сепаратиста", і він був виключений за „українізаторство". Його теза, надрукована в „Раді" 1910 року, говорить: „Мова – це одне з найболючіших місць нашого культурного життя. Про мову ми стараємось, мовою нам дорікають, мовою ми доводимо право на самостійне існування і, покликаючись на мову ж, з другого боку нам доводять своє, що такого права не маємо".

Тепер твір І. Огієнка все ж приходить до читачів українською мовою. Уривки його цього року надруковані в „Голосі Православ'я" та „Православному віснику". Слова І. Огієнка про мову досі актуальні, і наш святий обов'язок їх виконувати.

Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет перед початком Всеукраїнського форуму „На захист української мови і державности" сказав у коментарі для УНІАН: „Дивно, що нам у XXI ст. доводиться захищати свою рідну мову, кожен українець має захищати її, таким чином захищаючи Україну її незалежність і культуру". Він наголосив, що українці „в першу чергу мають говорити рідною мовою самі та виховувати дітей, а заклади освіти мають проводити навчання українською мовою".

Протоєрей **Богдан Демчук**,
Саскатун, Саскачеван

Ще одна спроба відродити імперію

Донині в центрі Москви стоїть мавзолей, де лежить мумія людини, якій кланяються комуністи. Тим часом у Москві православні, козацькі, російські націоналістичні організації створили оргкомітет „За виніс Леніна!", пропонуючи найближчим часом поховати його і звільнити Москву й Росію від мумії комуністичного ідола.

Все це безпосередньо торкається і українців. Хіба на 22-му році незалежности не час покласти край і перегорнути криваву сторінку ленінсько-сталінського тоталітаризму, від якого найбільше потерпав саме український народ? Чи не пора розвінчати ідолів, яким поклоняються і комуністи України, ліквідувати пам'ятники їм, а їхні імена назавжди стерти з назв наших вулиць?

Російські націоналістичні та неонацистські рухи щороку, 4 листопада, проводять в багатьох містах Росії, а також в Україні, „Російський марш". Цього року його вимогою було поховання Володимира Ульянова (Леніна). Здавалося, б добра думка… Тому ідею підтримали молодіжні гурти „Генерал" у Харкові та „Оскольдір" у Києві.

Не поспішаймо з схваленням. Згадаймо „російські марші" в Україні попередніх років, на яких проросійські шовіністичні організації агітували за возз'єднання трьох братніх народів у новоявленій імперію під назвою „русскій мір". Нині його московські проповідники знову зачастили до Києва, агітуючи віруючих Української Православної Церкви Московського патріярхату та наших доморощених українофобів усіх мастей долучитися до цієї омани.

Хоч нині привабливою є ідея про захоронення московської мумії, але фактично в основі своїй це ще одна спроба російських монархічних і шовіністичних сил за всяку ціну відродити „Велику Росію" – колишню імперію царського зразка. Мовляв, у нас спільні проблеми, тому ми – єдині. Прикро, що цього не усвідомили окремі угруповання, які поспішили заявити про свою підтримку акції 4 листопада. Можливо, знайдуться й інші легковіри, що потраплять на гачок відвертих українонеанвисників.

Станіслав Змієвський,
Одеса

Пряшівщина має нового православного Архиєпископа

Микола Мушинка
(спеціяльно для „Свободи")

ПРЯШІВ, Словаччина. – Після смерти Архиєпископа Яна в серпні обов'язки Владики Православної Церкви в Словаччині (яка, згідно з офіційним переписом населення 2011 року, нараховувала понад 49, 133 віруючих) виконував комарнянський Єпископ Тихон.

Можна було очікувати, що він стане наступником Владики Яна. Та 192 делеґати Єпархіяльного собору в Пряшеві (всі священики та по одному мирянину від кожної парафії) 20 жовтня 2012 року з трьох кандидатів таємним голосуванням обрали 34-річного монаха Ростислава (в мирі Андрій Ґонта), який у третьому турі одержав 83 відс. голосів і став наймолодшим єпископом серед усіх конфесій Чехії та Словаччини.

Новообраний владика народився 1978 року в Снині. Його батьки походять з русько-українських сіл Ґостовиці та Светлиці. Середню освіту А. Ґонта здобув у Снині, вищу теологічну – на православному богословському факультеті в Пряшеві та у Греції. При вступі у монаший чин прийняв ім'я Ростислав. Останніх дев'ять років був духовним наставником Дитячого будинку в місті Меджилабірці.

18 листопада в Катедральному соборі св. Олександра Невського у Пряшеві відбулося посвячення о. Ростислава в єпископи, а одночасно і його інтронізація на архиєпископа Пряшівського і всієї Словаччини.

В урочистостях брали участь найвищі представники Православної церкви Словаччини

Архиєпископ Ростислав біля своєї Катедральної церкви у Пряшеві. (Фото: Микола Мушинка)

та Чехії на чолі з Архиєпископом Празьким, Митрополитом Чеських земель і Словаччини Христофором, який рукоположив його у сан єпископа та вручив новообраному Владиці Ростиславові архиєпископський жезл.

Гостями цих урочистостей були й православні єпископи сусідніх держав: Архиєпископ Мукачівський та Ужгородський Федір, Єпископ Горлицький Паїсій та кілька інших. Прибули й високі представники інших християнських церков Словаччини – Архиєпископ та Митрополит Пряшівської Греко-Католицької метрополії Ян Баб'як. Цивільну владу Словаччини представляв заступник голови парляменту Ян Фіґель, а Україну – Генеральний консул України в Пряшеві Ольга Бенч.

Урочиста церемонія хіротонії та інтронізації, поєднана з Літургією, тривала понад три години. Найвищі її учасники привітали новообраного Владику Ростислава безпосередньо в храмі. Владика Федір у своїй промові підкреслив історичну єдність Пряшівської та Мукачівської єпархій, які в минулих століттях становили одне ціле. Представник парляменту Словаччини Ян Фіґель поставив наголос на факті, що Православна церква у Словаччині завжди належала до традицій свв. Кирила і Методія, які майже 1,150 років тому прибули на запрошення Князя Ростислава з Візантії на наші землі.

Нововисвячений архиєрей Ростислав у своїй промові заявив, що він бере на свої плечі велику відповідальність і постарається бути добрим пастирем віруючих своєї архиєпархії. На заклик деяких виступаючих до екуменізму він відповів: „Церква Христова є тілом, одіж якого тисяч років тому був розірваний. Тіло, однак, залишилось єдиним. Це значить, що всі ми – християни, хоч нас розділяють різні погляди, догми, можливо, й звичаї та спосіб життя".

Після церковних відправ Владика Ростислав запросив сотні гостей на урочистий обід до готелю „Дукля". Там продовжувались вітання й ґратуляції. Генеральний консул України О. Бенч, даруючи Владиці українську ікону, проспівала „Многая літа" соло під оплески присутніх.

Під кінець православний хор села Орябина та хор пряшівських богословів заспівали Архиєпископові Ростиславові кілька духовних пісень.

США і СОТ стурбовані „митною" ініціятивою України

ВАШІНҐТОН. – Під час переговорів міністра закордонних справ України Костянтина Грищенка з Торговельним представником США Роном Кірком 30 листопада стало відомо, що намір України змінити митні збори на імпорт 371 товару наштовхнувся на жорстке неприйняття членів Світової організації торгівлі (СОТ).

США публічно підтвердили свою стурбованість безпрецедентною проблемою, яка вже змусила 23 учасників СОТ, включаючи Европейський союз і Китай, попросити Україну відкликати цей плян.

Р. Кірк під час зустрічі з К. Грищенком висловив серйозну заклопотаність щодо запиту України про перегляд тарифів на 371 товар, з якими країна погодилася при вступі до СОТ в 2008 році.

„Ця акція є безпрецедентною і може підірвати багатосторонню торговельну систему, тому майже всі значні партнери України – понад третини членів СОТ – приєдналися до нас у вирішенні цієї проблеми", – заявив Р. Кірк.

У відповідь К. Грищенко заявив, що українська влада діє „суто в рамках статуту СОТ".

Український уряд ще у вересні 2011 року вирішив переглянути умови членства України у СОТ, проте письмове обґрунтування було відіслане лише 14 вересня цього року. Зокрема Київ запропонував змінити мита на м'ясо і м'ясопродукти (включаючи ковбаси, сосиски і м'ясні консерви), квіти, овочі та плоди.

США і Евросоюз відразу ж неґативно відреаґували на прохання України, занепокоївшись тим, що країна „знайшла спосіб обійти фундаментальну перевірку на протекціонізм, встановлену з моменту створення СОТ у 1995 році".

Публічне засудження ініціятиви Києва не змусило уряд відмовитися від своїх плянів.

„Ми маємо право протягом певного періоду і при певних ризиках застосовувати заходи для захисту нашого ринку. І зараз ми проходимо всі передбачені статутами СОТ процедури, пов'язані з цим переглядом мита", – заявив 30 листопада в Норвегії прем'єр-міністер України Микола Азаров.

Україна стала повноправним 152-им членом Світової організації торгівлі 16 травня 2008 року. Через три роки після одержання членства в СОТ країни можуть упродовж ще трьох років змінювати умови, прийняті при підписанні угоди про членство в цій міжнародній організації.

Невдовзі після приєднання України до СОТ було підписано українсько-американську угоду про торговельне та інвестиційне співробітництво. Відповідно до неї була створена Рада з торгівлі та інвестицій – головний робочий механізм для посилення і розширення торговельних взаємин між двома країнами. Останнє, четверте, засідання Українсько-Американської Ради з торгівлі відбулося 31 липня у Вашінґтоні під головуванням першого віце-прем'єр-міністра України Валерія Хорошковського і Торговельного представника США Р. Кірка. П'яте засідання має відбутися в Києві, його дата ще не оголошена. *(„Економічна правда", УНІАН)*

Пластуни відвідали Музей побуту західньої України

Зіна Беланюк

СЕВАСТОПІЛЬ. – 14 жовтня пластуни вирушили в мандрівку до селища Чорноріччя, де серед кримських гір створено Музей побуту західньої України. В музеї їх гостинно зустрів господар Михайло Кузменюк, який впродовж довгих років збирає предмети побуту західньої України.

Пластуни занурилися в чудову атмосферу гуцульського краю, перенеслися в давні часи, торкнулися історії пращурів, яка й досі живе в цих речах. Усі навіть спробували грати на трембіті, але в декого не виходило з першого разу.

Для пластунів ця мандрівка стала першим випробуванням в ролі організаторів. На „Козацьку кашу" запросили учнів української кляси гімназії ч. 8, для яких і готували програму святкування.

Юнаки гуртка „Чорні кішки" самостійно проводили змагання, теренівки та ігри. Поки бавилися в козацькі ігри, доки звук трембіти покликав до столу. Частували мамалиґою, пирогами та карпатським чаєм.

Потім усі зібралися на церемонію нагородження грамотами від станиці Севастополя, відзнаками та солодощами.

Зіна Беланюк – голова Станичної пластової старшини в Севастополі.

Пластуни в Музеї побуту західньої України з господарем Михайлом Кузменюком. (Фото: Данило Богачов)

Відбулося віче в пам'ять Олега Кандиби, сина поета-революціонера Олега Ольжича

КИЇВ. – 29 жовтня у столичному храмі св. Івана Хрестителя Української Православної Церкви Київського патріярхату було відслужено поминальну Панахиду – на 40-ий день після смерти Олега Кандиби, сина талановитого поета і стійкого борця за свободу України Олега Ольжича.

Заупокійну Службу Божу провів отець-протоєрей Павло Стародуб. Разом з членами київської організації ОУН (державників) у поминальному заході взяли участь голова Центрального проводу ОУН(д) Павло Дорожинський, член Центрального проводу Сергій Авдєєв, активістка столичної організації ОУН(д) Тамара Ісаєва, голова Контрольно-ревізійної комісіої ОУН(д) Осип Барецький з Німеччини, представники громадськости Києва.

У своєму слові П. Дорожинський розповів про зустрічі з сином славного українського поета-патріота за кордоном, де О. Кандиба був активним членом Пласту та інших громадських організацій української діяспори, а також на рідній землі, яку покійний часто відвідував після відновлення незалежности Української держави. Невдовзі після утворення ОУН(д) О. Кандиба вступив до цієї організації і був обраний головою її канадського відділу.

Про зустрічі О. Кандиби з українською молоддю і студентством говорили у своїх виступах С. Авдєєв і Т. Ісаєва, наголосивши на особливому вмінні покійного знаходити спільну мову з представниками творчої інтеліґенції.

Світла пам'ять про О. Кандибу назавжди залишиться в серцях усіх, кому пощастило зустрічатися з цією прекрасною людиною.

Прес-служба ОУН(д)

Українка стала чемпіонкою світу з шахів

ХАНТИ-МАНСІЙСЬК, Росія. – У фіналі світової першости з шахів серед жінок, що завершилася 1 грудня, харків'янка Ганна Ушеніна з загальним рахунком 3.5:2.5 здобула перемогу над Антоанетою Стефановою з Болгарії. Вона стала першою українською чемпіонкою світу з шахів серед жінок за часів Незалежности України.

На шляху до фіналу Г. Ушеніна перемогла Корі Дейсі з Перу, Ганну Музичук, яка представляє Словенію, росіянок Наталію Погоніну і Надію Косінцеву та китаянку Цзюй Веньцзюнь.

Чемпіонати світу з шахів серед жінок проводяться з 1927 року.

У 1950-1953 роках шаховою короною володіла уродженка міста Лубни Людмила Руденко, яка була другою в історії шахів і першою серед радянських шахісток чемпіонкою світу. *(Бі-Бі-Сі)*

Ганна Ушеніна

Українська преса...

(Закінчення зі стор. 6)

виконавців на українських народних інструментах ім. Гната Хоткевича, редакція газети „Український простір", інтернет-радіо „Сурма" стали безпритульними.

Надхненниками нищення української культури стали міський голова Генадій Кернес (він же очільник міської структури Партії Реґіонів) та голова обласної адміністрації Михайло Добкін (він же очільник обласної організації Партії Реґіонів).

Український громадський рух Харкова загартовується у двобої з владою. Минулого літа понад 100 харків'ян пікетували міську раду з гаслами: „Нищення української мови – імперська ідея Кремля!", „Харків – українське місто!". Міліція затримала кількох активістів, яких потім було притягнуто до суду.

У місті готують міжнародний фестиваль україномовних видань, ідею якого обстоюють СУМ, Товариство „Спадщина", фонд ім. Г. Хоткевича та Лубенський медіаклюб. Патріоти не збираються коритися перед владою реґіоналів.

Освячено новий храм

Володимир Чос

ГОРОДИЩЕ, Черкаська область. – 30 вересня освячено Спасо-Преображенську церкву, яка стала окрасою міста. На свято завітали Митрополит Черкаський і Чигиринський Української Православної Церкви Київського патріярхату Іоан, який очолив освячення церкви та виступив з проповіддю, а також архиєреї Полтавський, Чернігівський, Переяслав-Хмельницький, священики Черкаської єпархії.

Храм будували упродовж 20 років. Роботи велися за рахунок пожертв місцевих жителів та небайдужих закордонних українців, зокрема Валентина Кохна та Ярослава Горбачевського з Норт-Порту, Фльорида.

Новий храм має велику історію. Адже на цьому місці дерев'яна церква була побудована ще у 1722 році. Отож нещодавно парафії виповнилося 290 років.

Місцеві жителі дарують церкві старовинні книги та ікони, що кілька поколінь зберігалися вдома як сімейні реліквії.

Новозбудована церква в Городищі ледве вмістила всіх учасників Богослужіння. (Фото: Володимир Чос)

НОВИНИ НАУКИ

КІУС – в дорозі до нових успіхів

ТОРОНТО. – Понад 90 науковців, жертводавців, представників громадськости зібралися 26 жовтня, щоб відзначити три події в житті Канадського інституту українських студій – вихід шостого тому англійського перекладу „Історії України-Руси“ Михайла Грушевського, довголітню працю колишнього директора КІУСу д-ра Зенона Когута та прибуття нового директора інституту д-ра Володимира Кравченка.

Д-р Франко Сисин, голова Торонтського відділення КІУС, привітав авдиторію від імени інституту, його Центру досліджень історії України та проєкту перекладу творів М. Грушевського. Він попросив хвилиною мовчання вшанувати пам’ять д-ра Марії Фішер-Слиж, спонзора одного з томів „Історії“ та щедру меценатку на різні українські проєкти й установи.

Д-р Франко Сисин дарує Наді Яцик новий том „Історії України-Руси“ Михайла Грушевського. (Фото: Володимир Мезенцев)

Програма розпочалася з презентації щойно виданого тому „Історії“, що має підзаголовок „Життя економічне, культурне, національне XIV-XVII віків“. Д-р Ф. Сисин, головний редактор проєкту, розповів про важливість фундаментальної багатотомної праці М. Грушевського та її доступність для широкого кола англомовних читачів.

Перекладач Леонід Герець, професор історії Державного університету Бріджвотеру (Масачусетс), згадав про труднощі, з якими він зустрівся під час роботи над томом, зокрема про складну термінологію та відтворення назв історичних місць і осіб.

Старший редактор тому Уляна Пасічник розповіла присутнім про його обсяг і зміст. У ньому М. Грушевський дає повну картину життя на українських землях у XIV-XVII ст., охоплюючи торгівлю, соціяльні й родинні стосунки, діяльність уряду та розкол у Православній Церкві.

У. Пасічник також подякувала редакторові-консультантові проф. Миронові Капралеві з Інституту української археографії та джерелознавства (Львів) за його вступ та редакційну роботу, а також науковим консультантам Томашеві Вісьлічові з Варшавського університету, Андрієві Ґречилові (Львів), Вікторові Остапчукові й Марині Кравець з Торонтського університету, Дейвидові Фрикові з Каліфорнійського університету в Берклі, Робертові Романчукові з Фльоридського державного університету та Міхаелеві Мозерові з Віденського університету. Вона також відзначила працю своїх колеґ – директора Видавництва КІУС Марка Стеха, Мирослава Юркевича, Тані Плавущак-Стех і Пітера Матилайнена, а також творчий внесок Ярослава Федорука (Київ) та Михайла Черкаса (Торонто).

Д-р Ф. Сисин презентував новий том Наді Яцик, дочці св. п. Петра Яцика, засновника-благодійника Центру ім. Яцика і спонзора шостого тому (разом з Жанет Байдужою). Приймаючи подарунок, Н. Яцик, президент Освітньої фундації ім. Яцика, розповіла, як її батько колись зустрівся з ученими Ф. Сисиним і З. Когутом у Гарвардському університеті і підтримав їхні наукові проєк-

(Закінчення на стор. 14)

Відбулася презентація книжки „Вибраниі праці“ д-ра Асі Гумецької

НЮ-ЙОРК. – 28 жовтня в Українській Вільній Академії Наук (УВАН) відбулася презентація „Вибраних праць“ д-ра Асі Гумецької, довголітнього професора славістики Мишиґенського університету і першого віце-президента Академії. Книжка, обсягом 832 стор., була надрукована в Харківському видавництві „Майдан“ у 2011 році за гроші Української американської асоціяції університетських професорів.

На презентацію, не дивлячись на загрозливу погоду – наближався гураґан „Сенді“ – приїхало близько 20 осіб, включаючи декого з молодшого покоління. Після короткого вступу про автора книжки, який виголосила науковий секретар УВАН д-р Анна Процик, кілька теплих слів про А. Гумецьку як довголітнього співробітника й товариша сказав президент УВАН д-р Альберт Кіпа.

Згідно з програмою, після цього мала виступити д-р Наталія Іщук-Пазуняк, але, на жаль, вона не змогла приїхати з Філядельфії. Проте вдалося передати її виступ телефонічним способом. У своєму виступі Н. Пазуняк зокрема зупинилася на темі жанрів, яка її особливо зацікавила.

А. Процик, яка керувала презентацією, запропонувала А. Гумецькій прочитати одну з своїх статтей, і та вибрала „Гумор у поезії Тараса Шевченка“.

Після цього відома артистка театру, телебачення і кіно Лариса Кукрицька-Лисняк прочитала статтю про „Силу співаного слова“, в якій було згадано про перше виконання пісні на слова Т. Шевченка „Реве та стогне Дніпр широкий“. Це добре в’язалося з наступною мистецькою частиною програми, а саме виступом меццо-сопрано Христини Карпевич, яка заспівала цю пісню, акомпаніюючи собі на фортепіяні. Х. Карпевич, на прохання присутніх, виконала ще кілька українських пісень.

Приємною несподіванкою був показ відеозапису книжки А. Гумецької, зробленим Тарасом Жигайлом, якому належить технічне й мистецьке оформлення цієї книжки.

А. Гумецька щиро подякувала УВАН за влаштування презентації.

Пресова служба УВАН

Учасники презентації (зліва): Альберт Кіпа, Анна Процик, Ася Гумецька, Христина Карпевич, Лариса Кукрицька-Лисняк.

НОВИНИ МИСТЕЦТВА

Голяндський хор співав в Україні

Голяндський хор ім. Миколи Лисенка налічує 40 співаків. Від 1996 року він здобув міжнародну славу, тричі виступав в Україні. 7-16 вересня разом з цимбалістом-віртуозом Михайлом Захарією співаки відвідали рідне місто засновника хору Мирослава Антоновича – Долину, а також Вінницю, Черкаси, Кривий Ріг. Завершилася тура „З Україною в серці" у Донецьку. На знак щирої любови до України й української пісні концерти були безкоштовними.

До „Свободи" надіслав докладний звіт про виступи хору в Україні давній приятель хору і організатор поїздки Володимир Луців з Лондону.

У своїй статті він зокрема пише: „Перед початком кожного концерту я мав слово про українсько-голяндські зв'язки від далекого минулого до нинішніх днів. Ця інформація, як і привітання для хору від Патріярха Української Греко-Католицької Церкви Святослава (Шевчука) та президента Світового Конґресу Українців Євгена Чолія допомагали авдиторії зрозуміти той феномен, яким є хор ім. М. Лисенка. Щоб не відповідати на запитання перед концертами, чому голяндський хор співає українською мовою, я цитував Тараса Шевченка і Миколу Гоголя про значення української пісні для України.

Також наводив слова голяндського музичного критика, який після концерту Української республіканської капелі Олександра Кошиця писав в газеті „Альґемайне гендельсблат" 26 січня 1920 року: „Українська пісня зворушує усіх тому, що в ній понад усе звучить загальнолюдське, універсальне, а це є ознакою рівня мистецької творчости народу, його духовної культури, що переросла суто національні межі".

Розповіді про виступи хору вмістили численні газети, зокрема „Свобода" у США, „Альґемайне даґблат" в Голяндії, „День" та „Україна молода" в Києві, багато інших.

Хочу навести рядки репортажу Тетяни Дреєвої „Голяндці з українськими серцями" в газеті „Червоний гірник" (Кривий Ріг): „Чарівні українські мелодії потужним багатоголоссям торкалися сердець слухачів, несли світло духовного очищення і бадьору енерґетику козацької звитяги".

Нижче вміщено уривки з публікації у тих містах, де виступав хор.

В місті Долина промовляє українською мовою Посол Голяндії в Україні Пітер Ян Волтерс, який 8 вересня приїхав на концерт хору з дружиною на запрошення посадника міста Володимира Гаразда.

ДОЛИНА

Лілiяна Хомишин

8 вересня хор ім. Миколи Лисенка відвідав могилу о. Тараса, де разом з настоятелем Гошівського монастиря о. Дам'яном відспівав Панахиду. Саме в цей день о. Тарасові мав би виповнитися 51 рік.

Чотири роки тому разом з хором оо. Дам'ян і Тарас в Утрехті записували компакт-диск української літургії. Тепер співаки відвідали уже відомий їм Гошівський монастир, де співали літургійні пісні. В той же день завітав до музичної школи ім. Мирослава Антоновича, вихованці якої влаштували для гостей концерт.

Увечорі хор виступив на сцені Будинку техніки. З вітальним словом до глядачів Володимир Луців. Концертна програма складалася з двох частин. Голяндські співаки в українських вишиванках на чолі з дириґентом Анною Азерніковою просто причарували присутніх в залі.

У другій частині концерту цимбаліст Михайло Захарія грою на цимбалах прикував увагу кожного слухача.Коли концерт добіг до кінця, було проведено збір фондів на ремонт концертної залі музичної школи.

Смачними стравами догодили гостам ресторан „Софія" та кав'ярня „Мрія", а ориґінальний торт з символікою Долини спекли у пекарні „Колобок". Після гарячих оплесків глядачів хор вирушив до Вінниці, щоб і там здивувати усіх українськими піснями.

ВІННИЦЯ

Олена Бучацька

У Вінниці голяндці співали українських пісень. Пол Гакенес разом з дружиною Карлою співає у хорі від часу його заснування. Карла Гакенес сказала: „Я почула українську пісню, і вона мені дуже сподобалося. Тож вирішила теж записатися до хору. Української мови ми не знаємо. Доводиться спочатку писати для себе слова латиницею, а далі їх вивчати". Вік співаків поважний – найстаршому учасникові 83 роки. Репертуар хору постійно оновлюється, а виступи завжди збирають повні залі. Вінниця не стала винятком, слухачі були у захваті

(Закінчення на стор. 15)

Хор ім. М. Лисенка відзначив 15-річчя

Володимир Луців

НЮ-ВЕЙҐЕН, Голяндія. – Щирою молитвою та зворушливим співом голяндський хор ім. Миколи Лисенка у Церкві св. Миколая 21 жовтня з нагоди 15-річчя хору співав до Літургії українською мовою. Хором керувала Анна Азернікова, служили о. архимандрит д-р Йоган Меєр, пастор Пауль Бренікмеєр, диякон Вім Тобі.

Серед місцевих голяндців були Посол України у Голяндії д-р Олександер Горін з дружиною Наталею, посадник міста Долини, Івано-Франківська область, Володимир Гаразд з дружиною Марією, які прибули з України, щоб особисто та від земляків засновника хору св. п. д-ра Мирослава Антоновича привітати хор з 15-річчям.

Під час Літургії о. Й. Меєр пригадав добрим словом Патріярха Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Святослава (Шевчука), а о. П. Бренікмеєр розповів про переслідування УГКЦ комуністичним режимом. На кінець хор заспівав усім „Многая літа!".

При виході з храму син і дочка Романа Антоновича, сина М. Антоновича, одягнені в українські вбрання, збирали гроші на ремонт залі у музичній школі ім. М. Антоновича у Долині.

Після цього у церковній залі відбулася зустріч учасників свята, під час якої Посол О. Горін висловив захоплення співом і пообіцяв організувати у Газі зустріч з хором, на яку буде запрошений дипломатичний корпус. В. Гаразд побажав хорові дальших творчих злетів. Голова хору Брам Бошарт прочитав вітання, які надійшли з України від ігумена Гошівського монастиря на Ясній Горі в Івано-Франківській області о. Даміяна Кастрана, посадників Кривого Рогу Юрія Вілкула та Вінниці Володимира Гройсмана.

8 і 9 грудня хор ім. М. Лисенка, інструментальний квартет з Долини „Контраст" і хор з Парижу матимуть два спільні Різдвяні концерти у Ню-Вейґені та Утрехті.

Концерт на честь 80-річчя композитора

Наталя Кашкадамова

ЛЬВІВ. – 17 жовтня в Концертній залі ім. Станіслава Людкевича з великим успіхом відбувся ювілейний авторський концерт українського композитора з Сполучених Штатів Америки Юрія Олійника, організатором якого виступила доцент Львівської національної музичної академії ім. Миколи Лисенка Оксана Герасименко.

Концерт мав свою унікальну особливість: він був своєрідним змаганням двох солюючих інструментів – фортепіяна та бандури. Фортепіяно – самовпевнений европеєць і космополіт, давно вже стало визнаним провідником світової концертної сцени і пишається своєю універсальною здатністю відтворювати музику будь-яких жанрів, часів і народів. Зовнішньо скромніша від нього бандура має за собою значно глибшу історію і береже в своїх руках давній вільнолюбний дух степів та неповторність української душі.

Є, однак, і спільна риса у цих двох інструментів, що дає підстави їм зустрічатися на ґрунті спільного репертуару: багатострунність як база для використання найважливіших виразових можливостей музики – мелодії, гармонії, поліфонії і віртуозної, барвистої фактури.

Ю. Олійник має до обох цих інструментів особливе ставлення. З фортепіяном він зростав – навчався ще в рідному Тернополі, пізніше у німецьких таборах для переселенців, і врешті – у Клівлендському музичному інституті. Вже змолоду він почав писати фортепіянні етюди, п'єси, сонати, фантазію, концерти.

До бандури музикант звернувся значно пізніше – у 1980-их роках. Музою бандурної творчости стала його дружина Оля – відома виконавиця на цьому інструменті, донька славного львівського творця бандур Василя Герасименка. Зацікавлення творчістю для бандури зблизило Ю. Олійника з українськими піснями і програмами, зробило його музику національно визначеною.

Оксана Герасименко і Юрій Олійник.

Проте, захопившись новим інструментом, композитор побачив не тільки національно зумовлені, але й значно ширші можливості його використання. Численні написані ним твори мають цілком відповідні до норм европейської академічної музики форми, тематизм, розвиток і звучання.

Тут передовсім слід сказати про освоєння такого нового жанру, як концерт для бандури з оркестром. Ю. Олійник створив шість концертів для бандури та симфонічної оркестри, які стали неоціненним внеском у скарбницю сучасного мистецтва України і світу. Він розширив і збагатив семантичне поле бандурної музики як образами сивої давнини, так і найближчої до нас сучасности.

Нові риси з'явилися й у музичній мові бандурних творів: біфункційні співзвуччя, елементи додекафонії, ритмічна багатоманітність, різні види багатоголосся. Їхню фактуру збагатив досвід концертуючого піяніста – вона блискуча, віртуозна і багатотемброва.

Треба підкреслити, що ці композиції написані для концертної бандури „Львів'янка" з механікою

(Закінчення на стор. 16)

НОВІ ВИДАННЯ

Нова книга про Андрея Шептицького

Augustyn Babiak. „Il Metropolita Andrea Szeptyckyj nel suo incarico di visitatore apostolico (1920-1923) e nei suoi rapporti con il governo polacco“. Видавництво „Artos“. Львів. 2011. 256 стор.

Греко-католицький священик о. Августин Баб’як, який кілька років несе пастирську службу в Єпархії Тренто і Больцано-Бресаноне, у цьому виданні, доповненому великим фотографічним матеріялом, розповідає про діяльність Митрополита Андрея Шептицького (1865-1944) у період з 1920 по 1923 роки, коли А. Шептицький як Апостольський візитатор відвідував поселення українських емігрантів у Канаді, США, Бразилії та Арґентині і закликав до солідарности з українським страждаючим народом та його Церквою.

Автор, який присвятив особі Митрополита уже п’ять книг французькою мовою, опрацювавши документи з польських архівів, що у своїй більшості були невідомі, по-новому висвітлює пастирську гуманність і чутливість А. Шептицького, процес беатифікації якого все ще триває.

А. Шептицький був високодуховною особою, провідником українського народу, який після розпаду Австро-Угорської імперії постав економічно знищеним, дезорієнтованим і політично неготовим для протидії дискримінаційним кампаніям комуністичного режиму.

Царський в’язень з 1914 по 1917 роки, не прийнятий православним духовенством і частиною католицького польського духовенства, переслідуваний польським урядом, що бачив у ньому прихованого ворога, який намагався протидіяти відродженню Великої Польщі, А. Шептицький рішуче став на бік свого народу, підтримував його словом і ділом. Він не виступав проти польського народу, шукав можливостей примирення та порозуміння цих двох близьких народів з їхніми багатими історіями і традиціями.

У книзі є аналіза широкої кореспонденції періоду польсько-українського конфлікту (1918-1919) між Митрополитом та католицьким Єпископом Юзефом Більчевським. Обидва резидували у Львові і були у неприятельських стосунках, викликаних невитриманістю і зверхністю українця, як стверджують польські дослідники. Але листи засвідчують, що обидва ніколи не переставали спілкуватися між собою, щоб знайти шлях до мирного співіснування і вказати його своїм народам.

Українська Греко-Католицька Церква є найбільшою між східніми Церквами не лише у європейському маштабі, але й у світовому (Канада, США, Латинська Америка, Австралія). Сьогодні, після відновлення незалежности України, ця Церква бачить добрі сходи зерна, щиро засіяного А. Шептицьким.

Під час своїх пастирських візитів у Бельгію, Голяндію, Францію Митрополит Андрей Шептицький виступав як апостол єдности, якій, зрештою, присвятив усе своє життя. Незважаючи на нерозуміння і підозри, різного роду переживання, що йому випадали, незважаючи на делікатний стан здоров’я, А. Шептицький майже півстоліття свого єпископства героїчно трудився, будучи вірним вченню святого Престола і своєму народові. Він не керувався почуттями ненависти чи упереджености до опонентів, як це йому інкримінувалося, а виключно великою любов’ю до свого народу, для якого відстоював законне право існування і можливість висловлювати і відкрито маніфестувати ідентичність, національну і духовну гармонію у самому центрі Европи.

Його невтомна, смілива, далекоглядна пастирська діяльність дозволила Греко-Католицькій Церкві вижити після його кончини у 1944 році і вистояти епоху переслідувань комуністичним режимом.

Зерна християнської любови, щедро засіяні Митрополитом Слугою Божим А. Шептицьким зійшли рясно і дали багатий урожай віри та надії для його народу, допомогли пережити владу безбожництва, котра панувала там майже 70 років.

Церква, що була катакомбною, сьогодні віднайшла свободу проповідувати Слово і творити. Вона є Церквою живою і активною. Зростає кількість покликань, відкриваються нові семінарії, діє Український Католицький Університет, створюються все нові єпархії, екзархату, і, нарешті, її митрополія

по праву переселилася до столиці України.

Дане дослідження є цілком кваліфіковано арґументованим внеском до беатифікаційного процесу Митрополита А. Шептицького і, сподіваємося, допоможе найближчим часом офіційно побачити його у сонмі святих. Він був і залишиться особою, яка прославила Українську Церкву, гордістю її конструктивної місії як у минулому столітті, так і для майбутніх: будувати міцний духовний міст між Сходом і Заходом. Отже, це особистість, у якій поєднана в цілому вартісність Церкви, і тому є особливо важливою і для нас, італійців. Український народ ще за життя возвеличив Митрополита до святости

(Закінчення на стор. 14)

КІУС сприяв виданню есеїв Івана Лисяка-Рудницького

ВРОЦЛАВ, Польща. – На початку цього року у видавництві Колеґіюму Східньої Европи ім. Яна Новака-Єзоранського, за участи Програми вивчення модерної української історії і суспільства ім. Петра Яцика Канадського інституту українських студій (КІУС) та під патронатом „Газети виборчої“ – найпопулярнішого польського періодичного видання – вийшов збірник польськомовних перекладів есеїв Івана Лисяка-Рудницького „Між історією і політикою“ (Iwan Łysiak-Rudnycki. „Między historią a polityką“).

І. Лисяк-Рудницький (1919-1984) був професором історії Альбертського університету й одним із засновників КІУС. Інститут видав англомовну збірку його наукових статтей (Едмонтон, 1987) та двотомне україномовне видання усіх його праць (Київ, 1994).

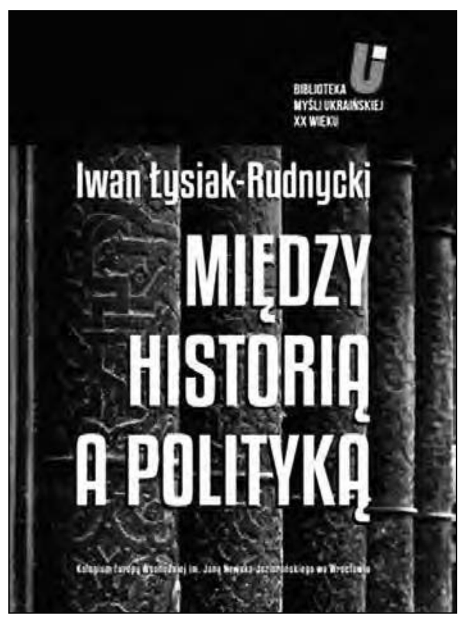
Польське видання укладене на основі цих двох збірників. Редактором і автором передмови є директор базованої у Львові Програми ім. П. Яцика проф. Ярослав Грицак, вступне слово написав відомий польський політичний діяч Адам Міхнік. Він вважає цю книжку обов’язковою для читання всім, хто цікавиться історією України та Східньої Европи.

Презентації нового видання відбулися у Варшаві, Вроцлаві та Кракові за участи чисельної публіки. Збірник вийшов як перший випуск десятитомної польськомовної „Бібліотеки української думки XX ст.“.

Подібна серія плянувалася також російською мовою, і перший її том – есеї І. Лисяка-Рудницького – був надрукований у 2007 році. Але ця серія припинена через смерть її співредактора, відомого російського історика і політолога Дмитра Фурмана.

Другий том польськомовної серії – праці Симона Петлюри – має вийти до кінця цього року. Також плянується новий том: „Українська думка напередодні і після падіння комунізму, 1986–2011“.

КІУС

Обкладинка нового видання.

Вийшла книжка про Великий терор

Христина Ференцевич

Лев Хмельковський. „Чорна хмара над Україною. До 75-річчя Великого терору в Україні“. Львів. „Свічадо“. 2012. 40 стор.

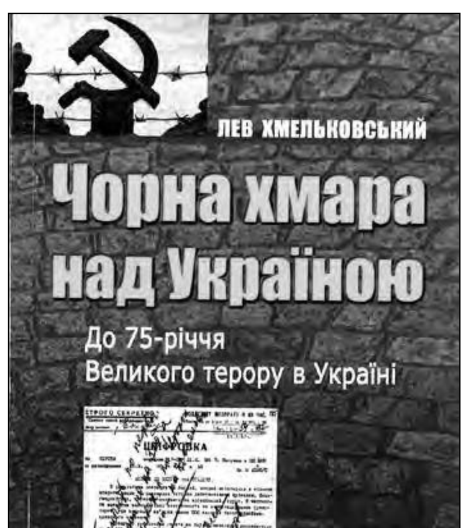
У львівському видавництві „Свічадо“ вийшла книжка редактора „Свободи“ Левка Хмельковського „Чорна хмара над Україною. До 75-річчя Великого терору в Україні“.

Великий терор 1937-1938 років став другою після Голодомору 1932-1933 років більшовицькою акцією в Україні, спрямованою на винищення уцілілого від Голодомору селянства, а також інтеліґенції й усіх національно-патріотичних сил. Публікацію про Великий терор підготовлено за книгою „Через трупи ворога на благо народу. Куркульська операція в Українській РСР 1937-1941 рр.“, яку видали у 2010 році Німецький історичний інститут в Москві і Німецьке науково-дослідницьке товариство. До книги німецьких дослідників увійшло 450 документів про репресії, наданих Галузевим архівом Служби безпеки України в той час, коли її очолював до 2010 року Валентин Наливайченко, а також коментарі істориків.

Автор підготував огляд цих документів у тематичних розділах „Як Москва готувала терор“, „Другий етап Великого терору: 1938 рік“, „У катівнях НКВС“, „Архіви зберегли імена карателів“, „Брехня НКВС про двічі померлих“, „Криваві змагання катів України“ та „Серед жертв були герої“.

Ініціятором терору був Йосиф Сталін, який 2 липня 1937 року телеграмою повідомив народного комісара внутрішніх справ Миколу Єжова і реґіональних керівників Комуністичної партії про початок великої кампанії з знищення і ув’язнення 270 тис. радянських громадян, переважно в Українській РСР.

Книжку можна придбати в автора, виславши 8 дол. на адресу: Lev Khmelkovsky, 66 Cedar Grove lane, Apt. 21, Somerset, NJ 08873.

Обкладинка книжки про Великий терор.

КІУС – в дорозі...

(Закінчення зі стор. 11)

ти у Гарварді, КІУСі та інших закладах. Вона високо оцінила ролю д-ра З. Когута як провідника найбільшого українознавчого центру в Канаді й побажала подібного успіху д-рові В. Кравченкові.

Ераст Гуцуляк, почесний доктор Альбертського університету, член Конґресової палати „Канада–Україна“ й засновник Катедри української культури й етнографії ім. Гуцуляків, назвав Альбертський університет і КІУС визначними центрами науки й освіти в ділянці української культури. Він виділив заслугу д-ра З. Когута у розвиткові програм КІУС та зростанні його вагомости.

Президент Наукового товариства ім. Шевченка проф. Дарія Даревич привітала д-ра З. Когута як постійного члена Товариства й оглянула внесок інституту до українських студій у Канаді за останні 20 років.

Президент Канадської фундації українських студій Ольга Купловська подякувала д-рові З. Когутові за його відданість і провідництво як члена управи Канадської Фундації Українських Студій (КФУС), яка розподіляла фонди на підтримку українознавчої науки. Вона подарувала обом, д-рові З. Когутові й д-рові В. Кравченкові, примірники „Encyclopedia of Ukraine“, одного з найбільших проєктів, підтриманих КФУС.

Професор Трентського університету Ольга Андрієвська пригадала зустрічі з д-ром З. Когутом в кінці 1970-их років, коли вона була докторанткою Гарвардського університету, а д-р З. Когут працював там в Українському науковому інституті. Вона й багато інших випускників нині працюють в університетах Канади, ставши частиною потужної спільноти молодих і старших науковців, що свого часу об’єднав навколо себе засновник українських студій у Гарварді Омелян Пріцак.

Проф. О. Андрієвська розповіла, як знання З. Когута освітили її розуміння української історії та спонукали до її вивчення, починаючи з курсу, який він викладав у літній школі. Тоді він поставив питання: як сталося, що Україна, яка на початку 1800-их років не існувала навіть як окрема територія, проголосила свою державність через століття? Пошук відповіді на це питання і зформувало наукову кар’єру д-ра О. Андрієвської.

Гарвард також став для д-ра З. Когута місцем, де він почав розвивати наукові установи, організовуючи семінари, редаґуючи наукові публікації та збираючи фонди на підтримку української науки – досвід, який прислужився йому під час розбудови програм і діяльности в КІУС. Це включало такі починання, як Канадсько-українська законодавча програма, що фінансувалася з боку канадського уряду Канадською агенцією з міжнародного розвитку, та міжнародний проєкт з українсько-російських стосунків, організований спільно з Гаріманським інститутом при Колюмбійському університеті та Кельнським університетом.

Одним з пріоритетів д-ра З. Когута як директора була підтримка науковців з України, щоб показати, що їхнє зацікавлення українською тематикою цінується в західній науці. Перебуваючи на посаді директора, д-р З. Когут також продовжував і власні студії з української історії, насамперед стосовно української гетьманської держави XVIII ст.

Від імени Торонтського відділення КІУС д-р Ф. Сисин подарував д-рові З. Когутові видану на початку XVII ст. мапу Меркатора „Taurica Chersonesus“, яка також включала територію України.

Д-р З. Когут подякував авдиторії за привітання і подарунки. Майже 20 років на посаді директора були надзвичайно пам’ятними, – наголосив він, – бо почалися незабаром після проголошення Україною незалежности в 1991 році. Він висловив задоволення з того, що КІУС, завдяки своїм жертводавцям, прихильникам і працівникам, досяг суттєвих і важливих здобутків в українознавстві.

Це включало надання стипендій студентам і дотацій науковцям, започаткування і реалізацію важливих наукових проєктів, наприклад, „Енциклопедію України“, видання наукових публікацій і журналів у Канаді й Україні, налагодження співпраці з науковцями і науковими установами світу, як-от заснування Програми вивчення модерної української історії і суспільства ім. Петра Яцика у співпраці з університетами Львова.

Символічно передаючи владу, д-р З. Когут вручив д-рові Кравченкові булаву і побажав успіхів на новій посаді.

Жартома порівнюючи вагу булаву зі складною ролею, яка йому випала, д-р В. Кравченко подякував промовцям і присутнім за теплі слова. Він згадав про тривалі дружні й професійні стосунки з д-рами З. Когутом і Ф. Сисиним, чия співпраця великою мірою вплинула на українську науку. Говорячи про постання й діяльність КІУС, д-р В. Кравченко зазначив, що існування й роля інституту засвідчили успіх українців у Канаді та їхнє знання того, як можна використати наявні можливості країни для творення й плекання громади, культури й спадщини. Він відзначив, що подібний процес має сьогодні відбуватися в Україні, і вивчення української історії в Канаді мало б сприяти цьому. Метою КІУС, на його думку, є продовжувати виконувати й поширювати ролю КІУС як провідного центру українознавства у світі, технологічно модернізуючи й поширюючи знання про Україну сьогодні. Він висловив надію, що, працюючи на цю мету, він, як і його попередник, буде мати підтримку української громади.

У відповідь присутні в залі встали і привітали д-рів З. Когута й В. Кравченка теплим „Многая літа“.

КІУС

Нова книга...

(Закінчення зі стор. 13)

і зберігає міцно за ним цю славу і сьогодні.

Луїджі Бресан,
Архиєпископ міста Тренто.
Іво Музер,
Єпископ міст
Больцано і Бресаноне.
Карл Ґользер,
Єпископ-емерит
міст Больцано і Бресаноне
Монсеньйор Сільвіо Джіллі,
працівник Державного секретаріяту
Ватикану у 1981-2000 роках

Книгу о. Августина Баб’яка можна придбати за 12 дол., звернувшись до автора на адресу: Don Augustyn Babiak, via al Pontat, 12-38121, Trento-Meano, Italy. Електронна пошта: augustyn.b@libero.it. Книгу автор дарує, а йдеться лише про плату за пересилання.

Голяндський хор...

(Закінчення зі стор. 12)

від виконання української пісні. За часів існування колектив побував у США, Канаді та країнах Европи.

ЧЕРКАСИ

Оксана Колісник

Виступ хору ім. Миколи Лисенка зібрав повну залю обласної філармонії. На початку про історію створення хору розповів Володимир Луців, бандурист-співак, уродженець Івано-Франківщини, якого події Другої світової війни занесли до Великої Британії. Він згадав тріюмфальний виступ в Амстердамі Української республіканської капелі під управлінням Олександра Кошиця у 1921 році.

Земляк В. Луцева, народжений у місті Долина Мирослав Антонович, співак, хоровий диригент та музикознавець, випускник та професор факультету музикознавства Утрехтського університету, в 1951 році створив діючий і понині чоловічий Візантійський хор, до складу якого увійшли голяндці, які зацікавилися передовсім українською духовною музикою та її народними джерелами. Перші співаки того хору перейшли до віросповідання за східнім обрядом під впливом зустрічей з Митрополитом Андреєм Шептицьким, який відвідав в той час Голяндію.

Своєю концертною діяльністю хористи зібрали фонди на придбання мікроавтобусу для організації, що опікується дітьми-сиротами у Львові, постійно допомагають забезпечувати апаратурою та музичними інструментами музичну школу в Долині, яка носить ім'я М. Антоновича.

До України вони також прилетіли за власні гроші, а супровід їхньої подорожі від Львова до Вінниці через Черкаси до Кривого Рогу та Донецька узяло на себе Посольство Голяндії в Україні. Міста, що їх приймають – є членами Асоціяції „Енерґоефективні міста України", яку очолює міський голова Долини Володимир Гаразд.

У Черкасах він подякував за допомогу в організації гастролей.У Черкасах хор виконав твори Михайла Вербицького, Артемія Веделя, Кирила Стеценка, Андрія Гнатишина, Філарета Колесси, Миколи Леонтовича, Остапа Нижанківського і Миколи Лисенка. Успіх співаків розділив представник Долини — цимбаліст, лавреат численних міжнародних конкурсів Михайло Захарія.

Голяндський хор ім. Миколи Лисенка (в центрі – диригент Анна Азернікова)

КРИВИЙ РІГ

Тетяна Дреєва

До Кривого Рогу хор приїхав на запрошення посадника Юрія Вілкула. Зустріли гостей хлібом-сіллю, теплотою сердець і бурхливою овацією. Голяндці завітали з репертуаром духовних, народних пісень та української клясики.

Володимир Луців, імпресаріо хору, в минулому – співак-бандурист, культурно-громадський діяч, виконавець дум та автор статтей про бандуру, розповів: „З хором мене пов'язують 40 років діяльности. Спочатку я виступав з ним як співак, останні 15 років підтримую тісні взаємини. Свого часу чарівність української пісні відкрив для голяндців Мирослав Антонович, і з тієї пори вони докладають зусиль, щоб поширювати українську культуру в европейському мистецькому середовищі. Хористи не говорять українською мовою, але розуміють, про що співають. Вже багато років вони власним коштом шиють костюми, фінансують гастролі, оплачують послуги диригента".

Голова хору Рон Башан: „Я співаю в хорі 12 років. За цей час багато дізнався про Україну, її культуру. Українці гостинні, відкриті для спілкування, з доброю душею. На відміну від голяндців, які повсякчас зайняті лише заробілянням грошей".

Пол Гакенес, співзасновник хору: „У 2003 році ми відвідали українські міста, чули місцеві хори, переймали досвід. Дуже подобаються українські вишиванки. Тішимось, що нас приймають з душевною широтою. Ми щоразу відзначаємо деякі поліпшення в Україні, але не можна не помітити, як там багато бідних людей. Між нашими культурами є велика різниця: голяндці надзвичайно дисципліновані й законослухняні, українці ж набагато гнучкіші".

Роман Антонович, син засновника хору Мирослава Антоновича: „Для мене дуже важливо продовжувати справу батька. Це найкраща пропаґанда української культури у світі".

У виконанні хору під керівництвом Анни Азернікової прозвучали літургійні співи, народні пісні. Закінчився концерт молитвою „Боже великий, єдиний, нам Україну храни", але тривала овація глядачів заохотила хористів заспівати криворізькій публіці ще й „Многая літа".

ДОНЕЦЬК

Ліліяна Хомишин

Ще 2008 року, коли хор побував у Долині – рідному місті Мирослава Антоновича, місцеву музичну школу перейменували на школу ім. М. Антоновича. Хор у різний спосіб допомагає цій музичній школі, опікується нею та захоплюється її талановитими вихованцями. 2010 року в Долині створено „Фонд ім. М. Антоновича", мета якого – благодійна діяльність.

Минулого року диригентом хор стала Анна Азернікова, яка вчилася хорового диригування в Московській консерваторії. У Голяндії вона живе з 1998 року. Організовує виступи хору Володимир Луців — видатний український концертний співак-бандурист, громадський діяч.

Цього року візита хору в Україну пов'язана з відзначенням 95-річчя від дня народження М. Антоновича. Разом з хором виступив молодий цимбаліст Михайло Захарія, що вражає шанувальників віртуозною грою на цимбалах. У п'ять років він здобув першу нагороду на конкурсі „Юні віртуози". Зараз він – лавреат Міжнародного гуцульського фестивалю, стипендіят Всеукраїнського конкурсу „Нові імена України", лавреат Міжнародного конкурсу молодих виконавців у Кишиневі, багаторазовий лавреат Міжнародного конкурсу цимбалістів у Чехії, переможець міжнародних конкурсів в Угорщині, Італії.

Концерти київських мистців

БЕЛІНГЕЙМ, Вашинґтон. – Упродовж вересня і жовтня у Канаді і США перебувала на гастролях Київська симфонічна оркестра і хор.

Українські артисти виступили в канадських провінціях Британська Колюмбія та Альберта, в штатах Каліфорнія, Арізона, Ню-Мексико, Ореґон та Вашинґтон. Цьогорічна поїздка співпала з 20-річчям з часу заснування колективу. У зв’язку з ювілеєм українським артистам надіслав письмове вітання Прем’єр-міністер Канади Стівен Гарпер, в якому, зокрема, назвав концерт українців святом.

У репертуарі киян – шедеври світової клясики, музичні і хорові творивідомих композиторів. Український бльок програми включав твори Миколи Леонтовича, Миколит Лисенка, Дмитра Бортнянського, Артема Веделя, Максима Березовського.

Майстерну гру і спів продемонстрували солісти Аліна Синельникова і Кім Дженсен (обидві – сопрано), Назарій Садівський (тенор), Володимир Бондар (бас), Євген Висоцький (віолончеля).

Своєму успіху і популярності мистецький колектив у значній мірі зобов’язаний керівникові – Весові Дженсенові з Канади, який вже кілька років проживає з сім’єю в Києві і став популярним не тільки завдяки мистецькій діяльності, а й великій місіонерській та гуманітарній праці серед сиріт та пенсіонерів.

Київська симфонічна оркестра і хор під час виступу в Белінгеймі, Вашинґтон. (Фото: Володимир Мигович)

Коляда з Карпат лунатиме в Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. – У грудні мистецька група „Яра“ представить свої нові роботи з карпатськими колядниками. Коляда – це старовинний дохристиянський зимовий ритуал, який став частиною Різдвяних свят і триває донині в Україні, зокрема на Гуцульщині.

Коляду представлять Іван Зеленчук з Криворівні, його син Микола, Микола Ілюк – керівник гурту „Гуцули”, Василь Тимчук, який грає на цимбалах та вчить дітей грати в школі у Верховині, Остап Костюк – керівник ансамблю „Бай”.

8 грудня, о 7.30 год. вечорі, та 9 грудня, о 2-ій год. по полудні, „Яра“ представить програму „Коляда та музика з Карпат“ в Українському музеї в Ню-Йорку (222 E. 6th St.).

15 грудня, о 7.30 год. вечора, „Яра“ представить цю програму в Українській Лізі Філядельфії (800 N. 23rd., St., Philadelphia). До колядників приєднається філядельфійський хор „Аколяда.”

Театралізованим святкуванням коляди буде вистава „Зимова ніч“ з 27 по 30 грудня (четвер, п’ятниця та субота – о 7:30 год. вечора, а в неділю – о 2:30 год. по полудні) в театрі „Ля МаМа“ (66 E. 4th St., New York). Віряна Ткач ставить виставу з колядниками, з мистцями „Яри“ та музикантами „Лемон Бакет“ з Торонто. Музичний керівник – Юліян Китастий, відеопроєкції Михайла Шраґи та Володимира Клюзка.

Київський патріярхат...

(Закінчення зі стор. 4)

співпраця з Патріярхом Святославом Шевчуком?

– Так, продовжується наша співпраця з Патріярхом Святославом, тому що нас об’єднує підтримка української державности. Київський патріярхат стоїть на позиціях підтримки української держави, і Українська Греко-Католицька Церква теж підтримує незалежну Україну.

Крім того, нас об’єднує те, що ми стоїмо на захисті моралі в нашому суспільстві. І тут ми об’єднуємось, не тільки з греко-католиками, але й з римо-католиками, з протестантами, юдеями, мусульманами. Для цього в нашій державі існує Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій.

Був час, коли в Галичині йшла боротьба між православними і греко-католиками з-за майна. А тепер, коли кожна парафія побудувала свої храми, підстав для ворожнечі нема. Для нас є добрим прикладом є те, що в США і Канаді православні і греко-католики живуть в мирі і злагоді.

Концерт на честь...

(Закінчення зі стор. 12)

швидкого перестроювання (автор В. Герасименко), яка має дуже багаті виразові можливості. Тож бандурні твори Ю. Олійника входять виразним українським ляйтмотивом до інтернаціонального мистецького простору.

У ювілейному концерті виступили друзі і давні пропаґандисти творчости Ю. Олійника: патріярх сучасних львівських диригентів Народний артист України, лавреат Шевченківської премії, проф. Юрій Луців, Заслужена артистка України Оксана Рапіта, бандуристи школи В. Герасименка – Заслужені артисти України Дмитро Губ’як, Тарас Лазуркевич, Олег Созанський.

Три великі фортепіянні твори були блискуче інтерпретовані О. Рапітою. Кульмінацією вечора став фортепіянний концерт у виконанні О. Рапіти, Ю. Луцева та камерного оркестру „Віртуози” – твір драматичний і маштабний.

Бандурні розділи програми були ще цікавішими, бо композитор, хоч відзначав солідний ювілей 80-річчя, зумів здивувати слухачів прем’єрами нових творів. Такою стала програмна сюїта для бандури і фортепіяна „Неймовірні пригоди Козака Мамая”, що її виконали бандурист з Тернополя Д. Губ’як та піяністка Вікторія Парова. Найбільше ж зворушила у тому самому виконанні сюїта „Чотири подорожі в Україну” – панорама музичних краєвидів у чотири пори року. Її хочеться назвати зразком імпресіонізму на бандурі. Д. Губ’як інтерпретував цей твір не тільки високомайстерно, але й по справжньому зворушливо.

Ще однією „родзинкою” на закінчення великого концерту стало прем’єрне виконання написаного цього року концерту для двох бандур з симфонічною оркестрою. Прем’єра світова, ще й подвійна по суті, бо такого твору, як концерт для двох бандур з оркестрою, досі ще ніхто не писав. Солістами стали Т. Лазуркевич та О. Созанський. Твір присвячений пам’яті сина композитора, Олександра, який відійшов у вічність у 2007 році.

Ювіляра щиро вітали у залі прихильники музичного мистецтва. Йому було урочисто вручено вітальну адресу від Львівської обласної ради. Проректор Національної музичної академії ім. М. Лисенка Віктор Камінський побажав Ю. Олійникові наслідувати приклад славних львівських довгожителів С. Людкевича та Миколи Колесси та зичив йому на дальші роки творчої снаги.

Пошукуємо жінку по догляду за 3-річним хлопчиком у Bayside, NY. Українська мова обов'язкова. Власне авто бажане. Два дні на тиждень - у середу і четвер. дні праці збільшаться в грудні. Тел. 646-763-0045.

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: 312-206-8476
Михайло

Д-р Леся Зборовська Голуб
лікар психолог для дітей, молоді і дорослих
лікування страху, депресії, проблем спілкування і поведінки
622-624 Valley Rd., Suite 6A
Upper Montclair, NJ 07043
Tel.: **(973) 655-9472** *Н. Дж. ліцензія SI003562*

ШУКАЄМО НЯНЮ
На постійну роботу з проживанням в сім'ї. Кандидат мусить розмовляти українською мовою, знати українську культуру. В обов'язки входить догляд за немовлям, допомога з прибиранням в хаті та готуванням, гармонійна співпраця з молодою сім'єю і їхнею родиною. Надається для проживання кімната з ванною в елітному районі Вашинґтону, відповідна платня. Дзвоніть по тел. 202-955-3990 або пишіть на upcudc@aol.com.

Мужчина, 53 роки, пошукує жінку до спільного життя.
Тел. 585-678-9150

Реклама – ключ до успішного бізнесу!

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страхування Життя
OKSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
2-ий Заступник президента
Ліцензований Продавець
Страхування Життя
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane, Flemington, NJ 08822
Tel/ Fax: 908-782-5451
e-mail: eugenemaria@comcast.net

СВЯТКОВИЙ ДАРУНОК

Якраз до Різдва та Нового року!

Спеціяльна пропозиція для НОВИХ передплатників, і гарна ідея для святкового дарунку – річна передплата на

СВОБОДУ або The Ukrainian Weekly – всього за $40.

Додайте ще тільки $5 і матимете дві версії: електронну (на інтернеті) і звичайну, на папері.

Телефонуйте до відділу передплати тепер:
973-292-9800 x 3042

Увага! Пропозиція дійсна тільки до 31 січня 2012 року.

SCOPE TRAVEL INC.
2013 TOURS TO UKRAINE

PORTUGAL + SPAIN
13 Day All Inclusive Tour
$1990 Land twin rate
Lisbon, **Fatima**, Santiago de Compostela, Burgos, **Lourdes**, Barcelona, Madrid. *plus:* Alcobaca and Carcassonne. Sponsored by St.Johns Ukrainian Catholic Churches of Newark and Whippany. Spiritual Guide: Rev. Leonid Malkov
Departure: May 20-June 01, 2013

MINI UKRAINE
12 Day All Inclusive Tour
$2500 Land twin rate
Kyiv, Lviv, Yaremche and Kamianets Podilsky
The two "capitals" of Ukraine, *plus* a three day bus tour to the Carpathian Mountains and Bukovyna with stops in Iv Frankivsk, Bukovel, Chernivtsi and Zarvanytsia.
Departures: May 22, Jul 10, Aug 7

TWO CAPITALS
9 Day All Inclusive Tour
$2000 Land twin rate
Kyiv, Lviv - the two "capitals" of E. & W. Ukraine. The leisurely pace of this tour permits for stays with family or extensions to Budapest, Vienna or Munich.
Departures: May 22, Jul 10, Aug 14

BEST OF UKRAINE
15 Day All Inclusive Tour
$3500 Land twin rate
Crimea-Yalta *plus* Bakchysaraj, Sevastopol
Kyiv, Lviv, Yaremche and Kamianets Podilsky includes a three day bus tour to the Carpathian Mountains and Bukovyna with stops in Iv Frankivsk, Bukovel, Chernivtsi and Zarvanytsia.
Departure: July 7 - 21

RUSSIA + FINLAND
9 Day All Inclusive Tour
$1850 Land twin rate
St. Petersburg "White Nights" and Helsinki *plus* Hermitage, Peterhof, Peter & Paul Fortress and St. Isaac's Cathedral. The St. Petersburg portion can be a pre-tour option to Two Capitals and Mini Ukraine tours in May.
Departure: May 18 – 26, 2013

UKRAINIAN FAITH and HERITAGE TOURS
Pilgrimage Celebrating the 1025th Anniversary of Christianity in Ukraine under the spiritual Guidance of Metropolitan Archbishop Stefan Soroka and the Ukrainian Catholic Bishops of USA
Cooperating agencies: Zenia's Travel Club, Dunwoodie + Scope Travel

TOUR A Aug 13-29 Ukraine+Poland
17 day All inclusive tw Land $3500
Kyiv, Poltava, Lviv, Yaremche, K. Podilsky, Sanok, Krakow *plus* Sorochynskyj Yarmarok, Iv Frankivsk, Bukovel, Chernivtsi, Zarvanytsia, Komanche & Wieliczka Salt Mines.

TOUR B Aug 13-26 only Ukraine
14 day All inclusive tw Land $2850
Kyiv, Poltava, Lviv, Yaremche, K. Podilsky
plus Sorochynskyj Yarmarok, Iv Frankivsk, Bukovel, Chernivtsi, Zarvanytsia.

TOUR C Aug 14-22 only Kyiv + Lviv
9 day All Inclusive tw Land $2200

Above tours include celebrations in Kyiv Aug 18th

Scope Travel Inc 101 S. Centre St. S. Orange, NJ 07079
Phone 973 378 8998 Toll Free 877 357 0436
www.scopetravel.com cell 201 463 4656 scope@scopetravel.com

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC
УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГЕМПТОНБУРҐУ ТА ІНШИХ.

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED ROOMS
Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях
ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**
Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

DNIPRO LLC.
ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ
•Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
•Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ **645 W. 1st Ave.** **Tel.: (908) 241-2190** **(888) 336-4776**	**CLIFTON, NJ** **565 Clifton Ave** **Tel.: (973) 916-1543**	**PHILADELPHIA, PA** **1916 Welsh Rd., Unit 3** **Tel.: (215) 969-4986** **(215) 728-6040**

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і громадою, що в неділю, 4 листопада 2012 року, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла у вічність в Торонто, Канада

св. п.

Марія Комісар-Равич

з дому Процик

маґістер фармації

народжена 14 жовтня 1906 року в Розгірчу, повіт Стрий, дочка о. Петра Процика і Марії з Ґеґейчуків.

Була активна в Пласті від 1921 року та в студентській корпорації „Чорноморе" в Познані. Була членом Українського Лікарського Товариства в Канаді, Ліґи Католицьких Жінок Канади та інших громадських і професійних організацій.

Залишені у глибокому смутку:

брат - Володимир Процик
братанка - Мотря Процик з мужем Григорієм і дітьми Стефаном, Галиною і Петрусем
сестрінок - Юліян Барановський з дружиною Марусею і дітьми Лесею, Лідою, Ребекою і Андрієм з родинами
сестрінки - Дарія Еліяшевська з мужем Ігорем і донькою Уляною та сином Андрієм з родинами
- Оленка Романків з синами Ростиком і Юрком
сестрінок - Богдан Банах з дружиною Танею і доньками Оксаною і Лесею з родиною
кузинка - Дарія Цибульська з мужем Михайлом і родиною
кузини - д-р Богдан Медвідський
- д-р Володимир Медвідський з дружиною Світляною і родиною

Панахида була відправлена 8 листопада 2012 року в похоронному заведенні Cardinal, 92 Annette St., Toronto, Ont., Canada.

Похоронні Відправи відслужено 9 листопада 2012 року в Церкві св. Миколая при 2 Bellwoods Ave., Toronto, Ont., а опісля на цвинтарі Park Lawn, Toronto, Ont., Canada.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 1 грудня 2012 року, упокоїлася в Бозі наша найдорожча та незабутня Дружина, Мама, Бабця та Прабабця

св. п.

Анна Захарко

з дому Павлюх

У глибокому смутку залишилися:

муж - Михайло
син - Стефан з родиною
доньки - Оля з родиною
- Даруся з родиною
брати в Україні - Антон, Йосиф і Василь з родинами
ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні

Вічна Їй пам'ять!

Панахида була відправлена у вівторок, 4 грудня 2012 року, в похоронному заведенні Fucillo & Warren, Manville, NJ.

Похоронні відправи відбулися в середу, 5 грудня 2012 року, в Українській католицькій церкві св. архистратига Михаїла, Manville, NJ, а відтак на Українському цвинтарі св. Андрія Первозваного, South Bound Brook, NJ.

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 4 листопада 2012 року, відійшов у вічність наш найдорожчий муж, тато, і дідусь

св. п.

Ярослав Кушнір

1925 – 2012

"...Відлітають сірим шнуром журавлі в вирій..."

Покійний Ярослав народився 25 січня 1925 року в українському селі Військо біля Перемишля. Жив на малім господарстві з мамою Софією і татом Ігнатієм. Вчився в Дяківській Школі в Перемишлі, де почав приготовлятися до своєї вибраної професії дяківства. В 1944 році родина Кушнірів рішила виїхати до Німечини, де Ярослав мав нагоду вчитися в Консерваторії Мюнхену. Родина переїхала з одного табору в Карлсфельді до другого в Берхтезґадені. В 1947 році Я. Кушнір став членом Спілки Української Молоді - СУМ осередку Берхтезґаден. В 1949 році родина переїхала до Америки і поселилася у Вільмінґтоні, Делевар, де стали парафіянами Католицької Церкви Св. о. Миколая. Ярослав дякував в церкві св. Миколая та в сусідній парафії в Честер, Пенсильвенія. Там запізнав Теодозію Матківську і в 1954 році одружилися. В 1965 році Ярослав переїхав з дружиною і доньками до Вотервліту, Н. Й., де почав свою довголітню службу як дяк і диригент хору церкви св. о. Миколая. Точно виконував цю службу до останніх місяців свого життя. Він також вчив в Українській Парафіяльній Школі до 1970-го року, коли то школу закрили.

Життя й працю Ярослава позначали глибоку любов до Української католицької церкви, відданість Україні й усій родині. Цьому присвятив усе своє життя в Америці. В 2004 році під час святкування 50-ліття подружжя, Пана Ярослава і дружину нагородили благословенням Патріярха Любомира Гузара, а в 2005 році Пан Ярослав дістав Папську Медалю за його віддану працю - 55 років дякування. Жив надією що дочекається проголошення самостійности України та визнання Українсько Католицького Патріярхату. Ці дві події були найважливіші в його житті.

Словами Інж. Михайла Гереця, "Відходить покоління, яке, опинившись на Новій Землі, творило суспільно-громадське та культурне життя української громади, і то при тому, що це покоління навіки лишило свої серця на рідній землі. Покійний Пан Ярослав належав до плеяди найбільш конструктивних і діяльних постатей цього покоління. Згадаймо що в Албанській Окрузі все громадське життя - Українська Школа, відзначення національних свят, організування і ведення церковного та свідських хорів, як рівнож розвагові імпрези були ініцовані і проведені в життя покійним Паном Ярославом при активній участі його взірцевої родини. Відсутність Пана Ярослава відчуватиме вся Українська громада, якій він присвятив усе своє життя."

Похоронні відправи відбулися 9 листопада 2012 року в церкві св. о. Миколая у Вотервліті, Н.Й. Тіло покійного спочило на парафіяльному цвинтарі.

У глибокому смутку залишилися:

дружина - Теодозія
доні - Віра
Наталка з мужем Віліямом
Люба з мужем Николою
внучки - Олександра і Зеня
та ближча і дальша родина Гадзевичів, Платошів і Матківських.

Вічна Йому Пам'ять!

У 6-ту СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

св. п.

ІРЕНИ з ДУМАНОВСЬКИХ ФЕРЕНЦЕВИЧ

Заупокійні св. Літургії

будуть відправдені

в середу, 19-го грудня ц.р.

у таких українських католицьких церквах:

- Вознесіння Христового в Чорткові
- св. Миколая в Пасейку, Н. Дж.
- св. Івана Хрестителя у Випані, Н.Дж.
- св. Миколая у Бафало, Н.Й.
- св. Трійці у Сілвер Спрінґ, Мд.

Вічна Їй пам'ять!

Даємо до відома, що
13 листопада 2012 року
відійшов у вічність наш найдорожчий
Муж, Тато, Брат, Стрийко, Шваґер і Зять

св. п.

д-р Лев Чировський

фізик, науковець і громадський діяч,
народжений 21 липня 1948 року в Мюнхені, Німеччині,
син проф. Николи й Іванни (з дому Смішкевич) Чировських.

Залишені у глибокому смутку:

дружина	- Марія з дому Геврик
син	- Марко Лев
донька	- Христина з мужем Христофором
брат	- Андрій з дружиною Галею і дітьми, Софією з мужем Майкел та Олесем з дружиною Сіарою
брат	- Іван з дружиною Марійкою і дітьми Таїсою й Антонієм
братова	- Аріядна (дружина покійного брата Юрка) з донями Діяною і Тамарою
шваґерка	- Лідія з мужем Матеєм і донею Вікторією
теща	- Стефанія Геврик

ближча і дальша родина.

Щиро дякуємо всім, що прибули на панахиду до Бриджватер, Ню-Джерзі 16 листопада, та на похорон, що відбувся слідуючого дня в Церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню-Джерзі. Рівнож дякуємо за щедрі пожертви, вислови співчуття й обильні прекрасні квіти в пам'ять Покійного.

Вічна Йому пам'ять!

Українске Лікарське Товариство Північної Америки
Відділ Огайо

Ділимося сумною вісткою, що
4 вересня 2012 року на 91 році життя несподівано відійшов від нас наш довголітній член, один із засновників нашого відділу

д-р Ярослав Музичка

народжений в селі Голешів в родині о. крилошанина Григорія Музички. Молодший брат Евген загинув в рядах УПА а старший брат Роман був священником у Канаді.

По закінчені гімназії в Стрию в 1942 році, почав медичні студії в медичному університеті у Львові. Медичні студії закінчив в Університеті Людвиґа Максиміліяна у Мюнхені.

Приїхавши до Америки був покликаний до армії і служив в Кореї та Японії в ранзі капітана. Спеціялізацію в внутрішній медицині закінчив в Чикаґо і в Кентоні. Довгі роки провадив приватну практику в Кентоні і був визначним членом Stark County Medical Society та інших медичних організацій. Довгі роки д-р Ярослав з дружиною Ляриcою підтримували численні культурні, наукові та релігійні організації в діяспорі та в Україні. Щойно кілька літ тому д-р Музичка з дружиною Ляриcою переїхали до Клівеленду щоби бути ближче друзів та громади. На жаль не пощастило йому довго перебувати в нашим товаристві.

Похорон відбувся із Української католицької катедри св. Йосафата на кладовище св. Андрея в Пармі, Огайо.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляю що
в п'ятницю, 23 листопада 2012 року
відійшла у вічність найдорожча Мама

св. п.

Ева Крижанівський

народжена 16 листопада 1918 року.

У глибокому смутку залишився син Микола Скірка.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою
з родиною і приятелями,
що в середу, 24 жовтня 2012 року,
на 84-му році трудового життя, відійшла у Вічність
наша найдорожча Дружина, Мама і Бабця.

св. п.

Їмость Маруся Волощук

народжена в селі Красна, коло Зборова,
член „Провидіння" і Українського Народного Союзу.

Похоронні відправи відбулися: в неділю, 28 жовтня, – парастас, а в понеділок, 29 жовтня, – Свята Літургія в Українській католицькій церкві Входу в Храм Пречистої Діви Марії в Норт Порті, Фльорида, з участю численної громади.

Залишені у смутку:

Муж	- о. Мітрат Володимир Волощук,
Сини	- Ярослав з дружиною Дарлін,
	- Володимир з дружиною Патрицією,
Дочка	- Маруся з мужем Кевином,
Внуки	- Никола, Стефанія, Теодор,

Похоронні відправи служили:
Парох о. д-р Северин Ковалишин, Декан о. Мітрат Іван Стевенський, Муж о. Мітрат Володимир Волощук, Протопресвітер о. Іван Кубишин з Апопки, Протопресвітер о. Іван Фатенко, з св. Андрея, Діякон, Вільгельм Річард,
Співав гарно парафіяльний хор під орудою Люби Інґрам.
Родина дякує за участь і просить за молитви І пожертви на різні цілі.

Вічна Їй пам'ять!

У 35-ТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого дорогого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, БРАТА І ВУЙКА

св. п.

мґр ЕВГЕНА ЛОЗИНСЬКОГО

відбудуться
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

- в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, в суботу, 15 грудня 2012 року, о год. 8:30 ранку
- в Українській католицькій церкві св. Миколая Чудотворця (на Аскольдові Могилі) в Києві, 15-25 грудня 2012 року.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах

Вічна Йому пам'ять !

РОДИНА